

2167

NEVESTELE
DOMNULUI PLEȘU
COMEDIE

Din repertoriul Teatrului Național din București

DE ACELAȘ AȚTOR

ROMANE ȘI NUVELE

- Sângele Solovenilor.** — Roman. Editura «Minerva», 1908.
- Calea sufletului.** — Nuvele și schițe. Editura «Minerva», 1909.
- La masa calculului.** — Nuvele și schițe. Tip. Poporul 1911.
- Povestea unei odăi.** — Nuvele și schițe. Editura «Flacăra», 1914.
- Cum plânge Zinica.** — Schițe și nuvele. — In «Biblioteca pentru Toți», 1914.

TEATRU

- Ziua cea din urmă.** — Dramă într'un act. «Noua Revistă Română», 1912. Jucată la *Teatrul Modern*.
- Bujoreștii.** — Comedie dramatică în patru acte. Editura «Minerva», 1916. Jucată la *Teatrul Național* din București.
- Comedia inimii.** — Piesă în trei acte. 1919. Jucată la *Teatrul Național* din București.
- Nevestele domnului Pleșu.** — Comedie în trei acte. Din repertoriul *Teatrului Național* din București. Editura «Viața Românească», 1921.

Inventar
Inv. A. 19826

CATON THEODORIAN

NEVESTELE
DOMNULUI PLEȘU

COMEDIE IN TREI ACTE

44490

BUCUREȘTI

EDITURA «VIAȚA ROMÂNEASCĂ

1921

*GENERALULUI V. RUDEANO,
prictenului meu de zile rele.*

Actul întâiu

PERSOANELE

MIHAI STOLNICI, 34 ani
HRISTACHE PLEȘU, 40 ani
STATE GROZEANU, 58 ani
DIACONU, 30 ani
PROFIRIU, 28 ani
VLĂSCLEANU, 25 ani.
STOENICĂ, 15 ani.
MARINA DRĂGAN, 26 ani
FROSI, 25 ani.
LUXA GROZEANU, 51 ani.
O DOAMNĂ.
UN AVOCAT.
APRODUL.
UN CHELNER.

ACTUL ÎNTÂIU.

Bufetul palatului de justiție. În fund, stânga, o servanță mare de stejar, cu pomieră de argint pe ea, servicii de cafea, farfurii mari cu fripturi, bucate și salături. Mese pentru clienți, unele cu serviciile încă neridicate. În stânga servantei o scări-cică și o eșire cu draperie de postav roșu. Altă eșire mare în dreapta, sub o arcadă largă, ce dă pe o sală cu pilaștri. În sală se văd: un chioșc de ziare și biroul unei dactilografe.

La ora sfârșitului ședințelor. Pendula de deasupra servantei arată ora cinci și un sfert. Vara.

SCENA I.

34 26 15
STOLNICI, MARINA, STOENICĂ, rezemat de parmaclăcul scării din stânga servantei, somnoros.

MARINA, după ce a potrivit cravata la gâtul lui Stolnici, care a stat rece.

Așa. Acum suntem fercheș de tot.

STOLNICI, aruncând o privire distrată într-o oglindă de pe rete; cu un zâmbet disprețuitor.

Minunat!

MARINA.

Ce, nu e bine?

STOLNICI, cu acelaș zâmbet.

Ba, foarte bine.

MARINA.

Ei... nu reușesc ca tine. (Stolnici își aprinde o țigară și se reazemă de bufet. Marina adună de pe la mese, pune pe bufet și se întoarce lângă Stolnici.) Da nu-mi vine să cred ce-mi spui despre ajutorul de grefă dela divorțuri. Cum, frate, de Pleșu e vorba?

STOLNICI.

Chiar de el.

MARINA.

Eri și-a luat masa aici și nu mi-a spus nimic.

STOLNICI.

N'o fi simțit trebuința să bată toba. Astea sunt treburile lui personale. (După un timp.) Cu toate astea, prin secții, știe toată lumea.

MARINA.

Să-și dea averea, mai pe nimic, la o asigurare, pentru o pensie! Și asta fiindcă n'a avut noroc cu femeile! (O pufnește râsul.) Trebuie să se fi cam țignit.

STOLNICI.

Cu putință.

MARINA.

Ba mie 'mi-este milă de el, săracul; o să ajungă rău.

STOLNICI.

Treaba lui.

MARINA.

Îmi vine să cumpăr eu, să iau eu în locul asigurării... să-i dau în natură, în loc de bani, și să-l adun de pe drumuri. I-ar merge mai bine, într'o casă de oameni, decât asvârlit, cine știe cum...

STOLNICI.

Prinsoare aș fi pus că numai ce-i auzi și o să se și deștepte instinctul negustoresc din tine.

MARINA.

Ei, sigur c'ar fi și o afacere. (Cu ton rugător.)
Dac'ai vrea tu...

STOLNICI.

Când m'am pus eu de-a curmezișul daravelor tale?

MARINA.

S'ar câștiga ceva, e dreptul; dar am și scoate pe un nenorocit din mâinile speculanților.

STOLNICI.

Transacții de conștiință. (Cu nepăsare.) Fă ce-ți place.

MARINA.

Dar... să-i vorbești tu.

STOLNICI, cu falsă revoltă.

Eu!.. Nici nu mă gândesc.

MARINA.

O să profite niște șireți.

STOLNICI.

Așa spune...

MARINA.

Și o să se ruineze un om de treabă.

STOLNICI.

De aia ți-e ție..

MARINA.

Să știi că și de-aia 'mi-e. Zău, e păcat, Mihai. (Ademenitoare.) Ce te-ar costa să-l iei de vorbă? (Mângâindu-l.) Să-i spui că la noi... (La o mișcare de prefăcută protestare a lui Stolnici.) la mine în casă, în condiții mai bune pentru el, ar găsi o re-tragere pașnică și plăcută.

STOLNICI, cu prefăcută indignare.

Eu! Stolnici! Samsar!

MARINA.

De ce samsar? Cine zice asta?

STOLNICI, cu acelaș joc.

Mijlocitor de afaceri! N'ajunge că mă în-
josec în funcția de interpret la palatul de
justiție.

MARINA.

Pune un cuvânt numai. Ce te costă? Ii
faci un bine și mai saltă ceva în teighea.
Să-mi vândă mie pe prețul evaluat de asigu-
rare și-l țiiu pe viață. Fă tu începutul... că pe
urmă potrivesc eu.

STOLNICI.

Da te pricepi, te pricepi. Zău te admira!
~~Tu știi să storeci banul din piatră seacă.~~

MARINA.

Și ce, e rău că mă pricep puțin? (Cu sîretenie.)
N'are să fie fără folos nici pentru tine.

STOLNICI, grăv.

Aud?

MARINA.

Gândește-te mai bine, Mihai.

STOLNICI, vrând să fie măreț.

Nu e de demnitatea mea.

MARINA, cu joc abil.

Un trei la sută comision...

STOLNICI, cu acelaș joc al lui, privind-o aspru.

Te poftesc...

MARINA.

Nu, nu. Nu te iuți. (Insinuantă.) Patru...

STOLNICI, acelaș joc.

Cum?

MARINA, retrăgându-se puțin.

De ce? (Revenind cu joetul abil.) Aș da și cinci.
(La o privire cruntă a lui Stolnici.) Mihai, dragă...

STOLNICI.

Cum știi să lingusești!

MARINA.

E păcat, Mihai. Păcat și de om și de avutul lui.

STOLNICI, cu prefăcătorie.

De vină sunt eu. Trebuia să-mi închipuesc că, spunându-ți, n'am să mai scap de tine.

MARINA.

Nu e așa că ai să-mi dai concursul tău?

STOLNICI, acelaș joc.

Nu-ți promit. Depinde de împrejurări... de ocazie. In sfârșit 'om vedea... 'om încerca.

Dă să iasă.

MARINA, întinzându-i obrazul.

Pupă ici.

STOLNICI.

Mai ține socoteală că suntem într'un loc public.

MARINA.

Lasă, că n'are cine se scandaliza.

STOLNICI, sărutând-o, grăbit.

Și-apoi asta nu se oferă pe farfurie ca dulceața, ci se ia din pahar, ca absintul!

Ese dreapta. Marina trece la casă.

SCENA II.

MARINA, STOENICĂ, apoi FROSI.

MARINA, de la casă.

Scoală, scoală Stoenică; scoală că ți-o ajunge.
Se închide palatul.

STOENICĂ, ce doarme din picioare.

Hai?... Poftim?...

MARINA.

Deșteaptă-te leneșule, răsfățatule. (Stoenică deschide un ochiu și adoarme iar. Intră Frosi. Marina sare de la locul ei și o întâmpină plină de veselie.) Frosi! Tu? Vai ce plăcere!...

FROSI.

Dar pe mine!

MARINA.

Tu p'aici? Ești singură?

FROSI.

Nu, cu domnul meu.

065335

MARINA.

Cine?

FROSI.

Cine să fie? Gogu. Suntem cu un proces pentru o moștenire...

MARINĂ.

Tot Gogu? Bravo! V'ați cununat?

FROSI

Nici prin minte nu ne-a trecut. Ne merge foarte bine și așa. Tu, sigur că ți-ai luat pe Mihai al tău...

MARINA.

A? Cu el e greu. E contra căsătoriei și se mai pune de-a curmezișul și mătușe-sa, o știi, doamna Zulnia Stolnici, care-l ține c'o moștenire, să nu facă... (Cu ironie.) O înșurătoare de rând.

FROSI.

Și tu trebuie să te topești...

MARINA.

Da... eu... știi tu. Eu măritișul 'l-am visat totdeauna și-l visez și acum.

FROȘI, răsând.

Cele două slăbiciuni ale tale: bărbat cu cununie și agoniseală. Așa erai din azilul doamnei Cuza: noi mâncam, ce ne-aduceau de-acasă, într'un sfert de ceas și tu țineai câte-o săptămână ce-ți aducea bătrânu', unchiul tău.

MARINA, puțin tristă.

Eu am rămas orfană de mică și cu frică de viață. Bietul unchiu și-ar fi dat și sufletul pentru mine, dar era sărac. Păstram ca să nu-l fac să-și ia dela gură.

FROȘI.

Știu. Inima ta n'o avea nimeni. (Cu alt ton.)
Am auzit că-ți merge bine cu negoțul!

MARINA.

Slavă Domnului, mișcă.

Intră Vlăsceanu, din dreapta

SCENA III.

MARINA, STOENICĂ, FROȘI, VLĂSCEANU.

VLĂSCEANU.

Marino dragă, ești bine dispusă astăzi?

MARINA.

Sunt totdeauna bine dispusă pentru băeții
cinstiți.

VLĂSCEANU, întinzând o chitanță.

Uite ici. Pe Iunie. Vizată. Imi dai?

MARINA.

Prea de vreme. Abia suntem în trei ale
lunii.

VLĂSCEANU.

Dragă Marinico... un franc la pol.

Dă să o sărute.

MARINA, veselă.

Nu: cinzeci de bani și... fără supliment.

VLĂSCEANU.

Mai bine leul și cu...

MARINA, glumeață.

Atunci de fel.

VLĂSCEANU.

Ba nici așa.

Marina ia chitanța, o examinează și numără.

MARINA.

Cinci sute șaizeci. Adică, în mână, cinci sute patruzeci și șase. Dar luna viitoare să nu mai vii înainte de cincisprezece.

VLĂSCEANU.

Ba viu, — ba venim. (Dă s'o sărute. Marina îl respinge.)
Atunci un mișmaș.

Marina îi întinde un pahar din cele pregătite pe bufet. Vlăsceanu îl golește și dă să ese.

MARINA.

Nu plătești?

VLĂSCEANU. ștrengărește.

Asta e dela tine.

Ese răsând și trimitând Marinei sărutări de pe buze.

SCENA IV.

MARINA, FROSI, STOENICĂ, dormitând.

FROSI.

Par'că i-ai fi dăruit.

MARINA.

Sunt bucuroși că eu le iau mai puțin de

cât antreprenorul din naintea mea. Numai cinci zeci de bani la pol. Aia lua un leu și doi. (Râzând.) Și mă mai și păcălesc. Pe urmă consumă și nu mai plătesc!

FROSI,

Le dai napoi.

MARINA, cu veselie.

Își iau singuri. Ce să le faci? Au leafă puțină!

FROSI.

Dragă Marino... dacă vrei tu să fii bună, venisem și eu să te rog ceva.

MARINA.

Spune.

FROSI.

Vreo cinci sute de lei. Uite, nu ne-ajunge pentru niște taxe la portărei... Plătesc dobândă.

MARINA.

Vai demine! (Alergând și aducând dela cassă.) Pentru o prietenă de zile rele! (Râzând.) Și de dobândă... las' că mă despăgubesc eu dela alții, mai bogați.

FROSI, seriind o chitanță pe o filă dintr'un carnetel.

Luna viitoare plătim negreșit.

Îi întinde chitanța.

MARINA.

Fugi cu chitanța! Se poate!?! O să-mi plătești tu.

FROSI, o sărută.

Mulțumesc din suflet și mai viu să te sărut și altă dată. O să viu cu Gogu. Să te găsim măritată.

MARINA, zâmbind.

O să mă silesc.

Frosi ese prin dreapta. Marina o însoțește până la ușă, amândouă foarte vesele. Se întâlnesc cu Pleșu. Marina îl primește cu deosebită grație și-l conduce la o masă.

SCENA V.

MARINA, PLEȘU, STOENICĂ, la locul lui.

MARINA.

A! Domnul Pleșu! Cu ce să te servesc?

PLEȘU.

Fără deranj, pentru mine, cucoană Marino.

O coală de hârtie, un timbru de petiție și de scris, dacă se poate. (Scoate și plătește pe masă.) Consumație, să mă ierți, că sunt asupra mesei...

MARINA.

Atâta lucru pentru un mușteriu ca dumneata.

Servește pe Pleșu care începe să scrie. Intră o doamnă și un avocat.

SCENA VI.

MARINA, PLEȘU, DOAMNA, AVOCATUL, CHELNERUL;
STOENICĂ, la locul lui.

DOAMNA, încălzită, roșie, foarte elegantă și cochetă.

Asta e peste fire. Zece luni de așteptare!
Cine-a mai auzit?

AVOCATUL.

Să fii mulțumită, cuconiță, că am căpătat
sentința de divorț. Greul 'l-am trecut. (Marinai.)
Un chelnăr.

Marina sună.

DOAMNA.

Zece luni fără să mă pot mărita!

PLEȘU, pe când scrie, nejudecat.

Articolul două sute zece.

AVOCATUL, întorcându-se brusc.

Cine a spus?

PLEȘU, jenat.

Eu, din greșeală. Pardon... obișnuința.

DOAMNA.

A! Domnul Pleșu! Ajutorul nostru de grefă,
dela divorțuri.

PLEȘU, scriind, pentru sine.

Al lor! (Tare.) Să mă iertați.

Se ivește chelnărul.

AVOCATUL, întrebător doamnei.

Wermuth, nu e așa?

DOAMNA, cu un semn de aprobare, înaintând spre Pleșu.

Ce mai faci domnule Pleșu? Nu mă mai
cunoști?

PLEȘU, salutând-o.

Ba, mi se pare.

DOAMNA.

Ai divorțat și dumneata mi se pare?

PLEȘU.

Și mie mi se pare...

DOAMNA.

A treia oară dacă nu mă înșel?

PLEȘU.

Și dumneata numai a doua oară...

DOAMNA.

De unde știi?

PLEȘU.

Mai firesc e să știu eu despre dumneata,
decât dumneata despre mine...

DOAMNA.

Și n'ai să te mai însori?

PLEȘU.

Cu a patra despărțită? Foarte mulțumesc.

Chelnerul le servește Wermuth-ul pe servanță, apoi ese în stânga trăgând de nas pe Stoenică; acesta îi dă peste mână și-și vede de somn așezându-se mai comod pe treptele scării.

DOAMNA, lui Pleșu.

Nu-ți fie teamă, că nu te trage nimeni de mâneacă.

El lasă pe Pleșu, și luând o bucățică de zahăr depe servanță o pune în gura lui Stoenică. Acesta o sugă cu încetul fără să deschidă ochii.

MARINA, aruncând o privire binevoitoare lui Stoenică.

Cățelușul nostru de pripas.

AVOCATUL.

Cât o să mai doarmă?

MARINA.

Până și-o scoate și el din capete, de ce n'a dormit pe la stăpânii răi.

DOAMNA.

E draguț. (După ce a băut Wermuth-ul, din picioare, di-

naintea servantei cu avocatul, Acestuia.) Atunci p'aici am
isprăvit-o.

AVOCATUL.

Pe deplin.

DOAMNA.

Pentru ostenelele dumitale...

AVOCATUL, luându-i brațul.

Ne împăcăm noi.

DOAMNA.

Primesc Joia (Eșind, doamna se oprește o clipă lângă
Pleșu.) La revedere, domnule Pleșu.

PLEȘU, contrariat.

Adio!

Doamna ese cu avocatul, priu sala cea mare.

SCENA VII.

MARINA, PLEȘU, STOENICĂ, la locul lui.

MARINA, cu discreție, pe când Pleșu împătură hârtia pe care
a scris.

Adevărat e ce s'aude, domnule Pleșule?

PLEȘU.

Ce s'aude, cucoană Marino?

MARINA.

Că-ți dai dimisia din ajutor de grefă și
(Râzând) că... vrei să te călugărești.

PLEȘU.

Da... de dimisie adevărat e.

MARINA.

Dar de călugărie nu, care va să zică. Mă miram și eu.

PLEȘU.

Să nu te miri de nimic, niciodată, cucoană Marino. Ce nu-i poate cășuna unui biet cap de om necăjit?

MARINA.

Și care e adevărul?

PLEȘU.

Cum îți spusei. Pe jumătate: partea dintâiu.

MARINA.

De dimineață numai de asta se vorbia.

PLEȘU.

Cine vorbia?

MARINA.

Da cine nu vorbia? Lumea toată. Toate cucoanele. Azi, ca Sâmbăta, numai cucoane cu divorțuri...

PLEȘU.

Nu mai ai loc de ele!

MARINA.

Sunt frumoase, bată-le să le bată, cochete și gureșe ca niște păsăruici.

PLEȘU.

Ca aia de adineauri. Nu te uitați ce fasoane pe ea, ce sachisme și sucituri! (Cu neceaz.) La fel cu fostele mele neveste, n'ar mai fi fost. Frumoase, dar primejdioase. Ei, de răul femeilor

ăstora, cucoană Marino, dimisionez eu dela divorțuri. Dacă n'am avut parte!..

MARINA, mângâioasă.

Bietul domnul Pleșu! (Schimbând tonul.) Bine, dimisia ea dimisia... dar am auzit despre lucruri și mai serioase.

PLEȘU.

Serioase, vezi bine. Când își ia omul lumea în cap nu mai știe încotro apucă. De necaz vând și eu ce mai am, prefac totul în bani, vârs la o societate, îmi asigur o pensie pe viață și mă pun la adăpost de ispite.

MARINA.

Pensie. Hm! Da. Și asta s'a mai auzit. Rău nu te-ai gândit. Dar dumneata ești încă om tânăr, domnule Pleșu. Să tot ai treizeci, treizeci și doi de ani.

PLEȘU.

Mai pune ceva.

MARINA:

Și cinci.

PLEȘU.

Peste patruzeci și cinci.

MARINA.

Câți ani crezi dumneata că o să trăiești?

PLEȘU.

De. În neamul meu s'a trăit mulțișor. Tata a murit de șaptezeci și cinci, bunicul trecuse de optzeci.

MARINA.

Știi că, cu cât ai mai mult de trăit, cu atâta speculanții dela asigurări dau mai puțin.

PLEȘU.

Ce să fac cucoană Marino?! Altminterea mă curăț de tot.

MARINA, cu menajamente.

Dacă nu te superi, te-aș întreba, averea dacă ți-ai preface-o în lei, cât ar face?

PLEȘU.

Casa... via... locșorul din Dobroteasa — puținul ce mi-a mai rămas — la o sută douăzeci de mii, că numerarul s'a dus pe gârlă.

MARINA, pe care cifra a impresionat-o.

Și la banii ăștia cât îți dau ei pe an ?
Să-ți tot dea, cinci... șase mii, domnule Pleșule.

PLEȘU.

Ba șapte mii, îmi dau.

MARINA.

Păi numai din venitul capitalului ai dumneata
atât. Și ce-o să-ți ajungă dumitale acești șapte
mii de lei pe an ?

PLEȘU.

Pâine cu ceapă să mănânc, cucoană Marino,
dar avere nu vroi să mai am. Prea multe
renghiuri mi-a jucat mie averea. Acum șapte
ani mi-a rămas dela tata—bani munciți cu
nădușeli de un negustor harnic—două sute de mii
de lei, afară de ecareturi,—și ziceam că mi-a pus
Dumnezeu mâna în cap. Când, la grefa noastră
dela divorțuri, mi-a eșit înaintea una pe care
o prinsese bărbatul chiar în noaptea aceea.
Cum dracu s'a întâmplat, nu știu, că ochii
pe mine i-a pus. I-am luat avocat — am pus
unul mai babalic—și am zorit formele de-am
deslegat-o de legitimul dumneaei, numai în două

luni de zile. Din ce mă lua ea, din dragoste crezi? Nu. Ci fiindcă se făcuse vâlvă cu moștenirea mea. În zece luni mi-a tocat leafa întreagă și peste treizeci de mii de lei ghiață. Când am început să strâng băerile, s'a asvârlit în brațele domnului supleant, ca să fie sigură că nici divorțul cu mine n'o să țină cine știe cât.

MARINA.

Dar mult n'a trecut și te-ai însurat cu alta, tot dela divorțuri.

PLEȘU.

Păi de. Îmi trebuia și mie. Și luam și eu de unde se găsia, că asta mă scutia de a umbla prin alte părți și puteam să-mi văd de slujbă.

MARINA.

Ori cu aia cât mai țin?

PLEȘU.

Tot cam atât. A! se lăsase în scări aia, fosta madam' Boiangiu, a unui marchitan. După ce-l adusese la faliment pe bietul negustor, se dădu la mine. (Ștergându-și mustățile.) Era și dată dracului, nu e vorba. Niște nuri! Niște combinezonuri! Niște ciorapi *à jour*! Mmm! n'am ce zice. M'a scos din minți, afurisita,

până ce m'a făcut să-mi iau chiar și un concediu și să ies cu ea în străinătăți, la Abazzia și prin Italia, de m'a adus cu vreo nouăzeci de mii deficit.

MARINA, zâmbind.

S'a auzit și p'aici.

PLEȘU.

Și când n'am mai vrut, mi-a trântit: «Ce scofâlcitule, credeai că de ochii tăi te-am luat eu pe tine?» (După puțină gândire.) Intrau armatele de ocupație și ăleia i-a întors capul un graf neamț. I-am dat'o șoacățului, cu fasoane cu tot, și eu am rămas....

MARINA.

Tot necumințit ai rămas, să nu te superi, domnule Pleșule.

PLEȘU.

Ne, mărturisesc. Nu poți să te ții la divorțuri, cucoană Marino. Când le vezi răsucindu-se, fâțâindu-se și dându-ți pe subț nas cu niște parfumuri, dacă ești om ca mine, te pierzi de tot. Anul trecut, alta că se prăpă-

dește de dragul meu și că nu mai poate. Adevărul e că nici eu nu mai puteam după parfumele ei, și mă topeam. Când apuci pe lunecușul ăsta, nu te mai oprești. Și apoi te mai mângâi cu speranța că n'or fi toate la fel. (După un timp) Până ce nici punga nu m'a mai ținut. Acum cinci luni eșeam — și norocul meu a fost că eram dela divorțuri, că altfel cine știe cât mă ținea cu formele — eșeam divorțat și de cea de-a treia, cu mai toți cei două sute de mii de lei numerar dela tata, pe gărlă.

MARINA.

Nici noroc n'ai avut, ce e dreptul.

PLEȘU.

Cu ghinionul meu, simțeam că stând la divorțuri o să mă duc de râpă de tot. Deunăzi la grefă, tronc: a patra. Se vede că pusesese gând rău bietelor mele ecareturi, că mărunțiș nu se mai găsește. Asta, cucoană Marino, mai primejdioasă decât toate. Dase gata pe doi numai în doi ani, și nu era mai mare de douăzeci. Când a venit cu hârtia, tocmai pe mine m'a nimerit, ca un șarpe pe un biet broscoi drept în ochi m'a țintit, și nu m'a mai slăbit. C'am vorbă cu lipici, că

sunt cavaler, că-mi tund barba frumos, că...
Mi-a fost și rușine de anii ei, cucoană dragă.
Aproape o minoră și să fie așa de iscusită.
Asta mă aducea chiar în săpă de lemn.

MARINA.

Așa de slab ești?

PLEȘU.

Sunt de! sunt. (Cu alt ton.) Am poftit'o într'o seară (Ezitănd.) la Herestrău, i-am dat ultima mie disponibilă, și când am văzut că o și plac mai mult decât pe alelalte, c'o iubesc de mă prăpădesc, am luat și eu o hotărâre mare. Păi dacă îmi lua mințile de tot, gata mă dădea, sburau și bieteile proprietăți. Mă lăsa pe drumuri, să mor ajutor de grefă la divorțuri. Atunci mai bine după acum. Dau dimisia și mă asigur pe viață. Dacă m'oiu lăsa în nădejdea slujbei, cu ea rămân, și de avere praful se alege. Acum că m'am hotărât, mă simt și eu om.

MARINA.

Domnule Hristache...

PLEȘU.

Poftim.

MARINA.

Suntem noi prieteni?

PLEȘU.

Ei, firește, de trei ani de zile de când îmi iau țuiculița aici, și mă uit cum te iubești cu cuconu'...

MARINA.

Eu te lăsai să spui tot ce ai pe inimă. Dar să-ți fac și eu o întrebare.

PLEȘU.

Vai de mine, cucoană Marino!

MARINA.

Dumneata înainte de-a fi moștenit atâta avere, ce făceai?

PLEȘU.

Ce să fac? Eram funcționar la grefă, co-

pist, apoi arhivar, apoi ajutor. Până mai deunăzi trăgeam nădejde și de-o înaintare.

MARINA.

Nu de asta te'ntreb. Vroi să știu, dumneata mai înainte... sigur c'ai mai cunoscut și alte femei.

PLEȘU, cam stânjenit.

Ei, de, ca omul. Am mai cunoscut, firește.

MARINA.

Cred și eu. (Cu alt ton.) Și cam câte?

PLEȘU, ridicându-se, acelaș joc.

Am avut eu câteva amante.

MARINA.

Câteva? Multe, va să zică.

PLEȘU, jenat.

Nu mai țiu minte.

MARINA, privind într'aiurea.

Nu mai ții minte! Bun. (Privindu-l pe Pleșu.)
Dar făcut-ai casă cu vreuna? Că ce mi-a
ajuns mie pe la urechi!

PLEȘU.

Nu prea...

MARINA.

De ce?

PLEȘU.

Păi...

MARINA.

Nu te codi. Spune.

PLEȘU.

Mă tocau.

MARINA.

Asta am vrut s'o mărturisești. Va să zică
lefșoara... (Pleșu face semn că sbura.) Acum vine altă
întrebare: și cum vrei să faci astăzi, crezi
dumneata c'o să te asiguri? Nu te temi că

miișoarele alea, pe care ți le-or da speculanții, au să sboare și ele?

PLEȘU, îngrijorat.

Cum ?

MARINA

Dumneata nu vezi că-ți furi singur căciula. Vrei să te desbari de femei, dar de ele n'ai să scapi. Căci ai să dai de altele mai șirete și mai îndrăcite decât fostele dumitale neveste, cari o să te scuture și de biata pensie și ai să rămâi și mai rău.

PLEȘU, cu îngrijorarea sporită.

Cucoană Marino ! Ce spui dumneata ? Mă sperii.

MARINA.

De ce să te sperii ?

PLEȘU.

Fiindcă mă tem că dumneata ghicești mai bine decât mine, și c'ășa o să mi se întâmple.

MARINA.

Va să zică ești un fel de muieratic, ce nu e în stare să lupte!

PLEȘU.

Oiu fi, oiu fi... Dar ca să lupt, ce e de făcut?

MARINA.

Să-ți găsești pe cineva să te conducă.

PLEȘU, după ce s'a gândit puțin.

Asta mi-ar trebui. Recunosc. (După altă mică gândire.) Dar cine o să vrea să-și ia beleaua asta pe cap?

MARINA, făcându-se că se gândește.

Să cătăm.

PLEȘU.

Să cătăm! Lesne e să spui.

MARINA.

Domnule Pleșule, dumneata nu trebuie să te

oprești la calea jumătate. Să dai din mâini, ca să nu te înnece. Să cauți o mână prietenească, undeva.

PLEȘU

Ehe! De unde o să vină mâna aia?

MARINA.

Cine știe!... S'o găsi! (După o pauză.) Eu nu vru-sei să te las să pleci dela mine fără să-ți deschid ochii.

PLEȘU.

Cucoană Marino, cucoană Marino, pe mine pieirea m'așteaptă. Simt acum, simt. De-o pune mâna pe mine aia cu douăzeci de anișori, și fără asigurare rămân.

MARINA.

La sigur.

PLEȘU

La sigur. Dar ce e de făcut? Cum să scap?

MARINA.

Cu sânge rece. Până acum ești încă pe pi-

MARINA.

Va să zică ești un fel de muieratic, ce nu e în stare să lupte!

PLEȘU.

Oiu fi, oiu fi... Dar ca să lupt, ce e de făcut?

MARINA.

Să-ți găsești pe cineva să te conducă.

PLEȘU, după ce s'a gândit puțin.

Asta mi-ar trebui. Recunosc. (După altă mică gândire.) Dar cine o să vrea să-și ia beleaua asta pe cap?

MARINA, făcându-se că se gândește.

Să cătăm.

PLEȘU.

Să cătăm! Lesne e să spui.

MARINA.

Domnule Pleșule, dumneata nu trebuie să te

oprești la calea jumătate. Să dai din mâini, ca să nu te înnece. Să cauți o mână prietenească, undeva.

PLEȘU

Ehe! De unde o să vină mâna aia?

MARINA.

Cine știe!... S'o găsi! (După o pauză.) Eu nu vru-sei să te las să pleci dela mine fără să-ți deschid ochii.

PLEȘU.

Cucoană Marino, cucoană Marino, pe mine pieirea m'așteaptă. Simt acum, simt. De-o pune mâna pe mine aia cu douăzeci de anișori, și fără asigurare rămân.

MARINA.

La sigur.

PLEȘU

La sigur. Dar ce e de făcut? Cum să scap?

MARINA.

Cu sânge rece. Până acum ești încă pe pi-

cioarele dumitale, pân'acum actul încă nu 'l-ai
iscălit.

PLEȘU.

Nu. Dar eram gata.

MARINA.

Stai de te mai gândește. Amână. Se poate
să-ți pice binele de unde nici nu te aștepți.

PLEȘU.

Da. Bine zici, bine zici dumneata. (Apucându-și
capul între mâini.) Ce mă așteaptă pe mine, Doamne!
(Reculegându-se puțin.) Mă duc... mă duc să-mi regu-
lez hârtiile și mă'ntorc să-mi iau masa aici,
la dumneata. Mai ții deschis vreun sfert de ceas?

MARINA.

Mai țiu, mai țiu. Dar vezi să nu te 'ntâlnești
cu minora aia și să strici totul...

PLEȘU.

La epitropie. Mă pun la epitropie. Un epi-
trop. Mă duc să-mi caut un epitrop. Nu e

nimic de capul meu. Să nu văd eu ce mă pândește? Urechile o să mi le mănânce femeile.

MARINA.

Nu te prăpădi cu firea numai decât. Du-te de-ți vezi de treabă liniștit și întoarce-te.

PLEȘU, eșind.

Nimic. N'am făcut nimic. Prostie. Nu făceam decât o prostie. La teasc. O să mi pun capul la teasc.

Ese. Marina sună. Intră un chelner.

MARINA, chelnerului.

Fuga, sus după domnu' Mihai. Să-i spui că ajutorul a eșit acum, de aici, dela mine. Să caute să-l vadă numai decât

Chelnerul ese. Marina scutură o față de masă și pune un tacâm pentru Pleșu. Își freacă mâinile și dând eu ochii de Stoenică se duce spre el binișor.

SCENA VIII.

MARINA, STOENICĂ, apoi CHELNERUL.

MARINA, lui Stoenică adormit, scuturându-l ușor de păr.

Săracu Pleșu!... Zău că e vrednic de milă. Și n'ar fi nici o treabă proastă pentru Marina!

STOENICĂ, tresărind.

Ce păcatele, cucoană Marino!...

MARINA, punându-i în gură o pricomidă. Stoenică mușcă puțin din prăjitură și și-o vără în buzunar.

Roagă-te lui Dumnezeu, Stoenică, să fac afacerea asta, care e și un bine pentru un nenorocit.

STOENICĂ, somnoros.

Să-ți ajute Dumnezeu cu... coană Marino. Da' to... tocmăi câ... când mi-era so... oomnul mai dulce?

MARINA.

Îți pică și ție de un rând de haine noi dacă mi s'o împlini. Auzi tu?

STOENICĂ, zâmbind prin somn.

Sigur reușești, dacă-mi dai și mie.

MARINA.

Adevărat că tu ești câinele meu de noroc. De când te-ai pripășit tu, tot negoțul saltă... toate merg bine.

STOENICĂ.

Toate... toate zău... zău... cucoană Marino,
numai somnul meu, nu.

MARINA, mai mult pentru sine, oftând.

Numai cu Mihai mai greu!

STOENICĂ.

Ei, eu... (Căscând). Eu a... am venit în ca... asă
după dumnealui.

MARINA.

De ce nu te-a adus norocul mai de mult?

STOENICĂ, începând să se trezească.

De ce? De!

MARINA.

Oh! răutăciosul!

Se întoarce chelnerul trimis după Stolnici.

CHELNERUL.

A spus că «bine».

Marina dă chelnerului un braț de farfurii, niște tacâmuri și ese după el, prin stânga.

SCENA IX.

STOENICĂ, GROZEANU.

GROZEANU, cu o floare la butonieră și doi trandafiri în mână.

Nu e șerpoaica. (Lui Stoenică) Unde ți-e stăpâna mă? (Stoenică nu se mișcă. Grozeanu scoate o țigară și i-o pune între buzele întredeschise. Se întoarce și ia un chibrit de pe servanță. Stoenică și-a scos țigara din gură și și-a vârit-o în sân. Grozeanu întorcându-se cu chibritul aprins, și nevăzând țigara în gura lui Stoenică, crede că i-a căzut și o caută pe jos. Stoenică deschide ochii și-i dă cu tifla. Când se ridică Grozeanu de jos, se face că doarme. Grozeanu scoate altă țigară, o aprinde singur și i-o pune iar în gură.) Trage guștere.

Apoi îi ia țigara din gură, îi stinge focul și și-o pune în tabacheră.

STOENICĂ, sătul de somn, dar prefăcându-se că tot doarme

Ci dă-mi pace, domnule Grozene...

GROZEANU.

De unde știiși că sunt eu?

STOENICĂ.

Imi speriași somnul.

GROZEANU.

Ce somn ți-aș mai da eu!...

STOENICĂ, obrașnic.

O fi!

GROZEANU.

După ce mă cunoscși, dacă dormeai?

STOENICĂ

Deștept trebuie să fii pentru atâta lucru?
Par'că nu-ți știu eu pe-ai de se frig dupe cu-
coana Marina și cari li sunt obiceiurile la
toți?

GROZEANU.

Ăilalți ce obiceiuri au?

STOENICĂ.

Dă-mi o țigară domnule Grozene. (Grozeanu
fi dă, Stoenică se face c'o scapă jos, dar și-o pune în buzunarul
vestei.) Nu-mi dai?

GROZEANU.

Ce-o făcuși leneșule?

—STOENICĂ.

Că n'o să fumez depe jos!

GROZEANU, dându-i alta și căutând pe cealaltă pe jos.

Uite-te la el, obraznicul! Dar rău te-a mai stricat stăpân'ta! (Stoenică și-aprinde țigara. Grozeanu negăsind pe cea căutată) Ori ai băgat-o pe mânecă? Iar m'ai păcălit.

STOENICĂ.

Dacă se prinde! De, de ce ești uituc?

GROZEANU.

Ui... uituc eu?

STOENICĂ.

O să uiți și cum să mai faci ochi dulci cucoanei Marinăi.

GROZEANU.

O să-ți rup urechile.

STOENICĂ, e'o strămbătură.

Îhî! (Sărind și făcând sburdălnicii.) Mai bine mi-ai da zahar.

GROZEANU.

Zahăr? Eu, ție? Sare în ochi!...

STOENICĂ.

Sare n'ai. Dar din zahariseală e berechet.

Intră din stânga Marina.

GROZEANU, serășnind, lui Stoenică.

Câine spurcat.

SCENA X.

GROZEANU, STOENICĂ, MARINA.

MARINA, surprinzând cuvintele lui Grozeanu și răsând.

Iar te-a necăjit.

GROZEANU, luând repede florile depe servantă, trăgându-și talia și gudurându-se.

Mmm... nu... de fel.

MARINA.

Ba mi se pare. O să-l...

Se face că-l trage de urechi pe Stoenică; el râde.

GROZEANU, aparte.

Ce l-aș mai trage eu! (Tare) Fii miloasă frumusețea mea. Eu nu mă uit la câine, ci la al cui e câinele. (Stoanică îi dă o tiflă pe la spatele Marinăi.) E ceasul când te știu mai liberă și când florile mele sunt mai băgate în seamă. (Îi sărută mâna prelung) Ah! par'că e și mai dulce decât altădată.

Îi întinde florile

MARINA, zâmbitoare.

Pune-le în paharul de colo.

GROZEANU.

Lasă-mă să ți le prind pe piept.

MARINA, întinzându-și bustul.

Pune-le.

Grozeanu i-le prinde în corsaj. Adulmecă pieptul Marinăi.

GROZEANU.

Te îmbată.

MARINA.

Florile dumitale trebuie să îmbete.

GROZEANU.

Nu florile, dar ceea ce întrece parfumul lor...
ce se ascunde în corsajul ăla sgârcit și ne-
suferit.

MARINA.

Vezi să nu te aprinzi.

STOENICĂ, care a sărit sprinten, a luat un sifon de pe ser-
vantă și amenință cu el pe Grozeanu.

Și te sting eu cu furtunul ăsta.

GROZEANU.

Dacă nu m'aș lovi mereu de picitul ăsta
obraznic!...

MARINA.

Ce-ar fi?

GROZEANU.

Bine ar fi! Dulce ar fi!

MARINA.

Ce spui!

GROZEANU.

Ah! negustoreasă de băcăni! A! speculatoare de sentimente și de inimi!

MARINA.

Cât să fi costat inima ta pe fabricantul ei?

GROZEANU.

Pe fabricantul ei nu știu; dar pe purtătorul ei scumpătați îl costă. Că e o inimă gingașă, cu resorturi fine și ce stă gata să se fărime când umblă cu ea o mână aspră și o învârtesc niște degete cu unghii ascuțite.

MARINA.

Ei, eu nu dau nici o para pe asemenea inimă.

GROZEANU.

Cum a putut Dumnezeu să pună într'o femeie atât de frumoasă și de ispititoare pe-o răutate ca tine Marino!

Stoenică îl trage de pulpana bainei.

MARINA.

Dacă te ai bine cu Dumnezeu, întreabă-l pe el.

GROZEANU.

Marino, dă-l afară pe pici, — că nu pot să-mi desleg limba de răul lui.

MARINA.

Ține-ți-o în gură. Ce zor ai!

GROZEANU.

Te roagă Grozeanu, bietul Grozeanu care te iubește de-i sar ochii din cap.

MARINA, lui Stoenică, mângâindu-l.

Ia vezi tu pe dincolo, să țină bucatele calde pentru domnul Pleșu.

Stoenică e necăjind pe Grozeanu cu ștrengării și strămbături.

SCENA XI.

MARINA, GROZEANU.

GROZEANU.

Marino, până să nu te încurci cu coconul, nu erai așa.

MARINA.

O fi fost. Nu mai ții minte.

GROZEANU.

Petreceai cu băeții.... mergeai prin lume.
și nu goneai pe cei ce te iubeau.

MARINA.

Nu gonesc nici acum, pe nimeni....

GROZEANU.

Altfel primeai, altfel erai.

MARINA.

Eram o proastă pe-atunci. Nu știam nimic. Eram o floriceică la care dau ghes toate găzele și ar fi vrut să se închidă ori să se apere, dar nu știa cum. Până ce a aflat că în potirul ei ține undeva o picătură de miere otrăvită și și-a făcut din ea o armă. Are un fluture pe care-l primește când îi place lui, dar pe muște le ucide.

GROZEANU.

Stolnici e fluturele?

MARINA.

Este.

GROZEANU.

La picioarele tale, tot ce vrei tu, Marino.

MARINA.

Ce vroi eu, nu ai tu. Și cu banii tăi n'am
ce face, Grozene.

GROZEANU.

Indură-te.

MARINA.

Birtășiță voioasă sunt pentru ori cine, ne-
gustoreasă cât poțtești și de ori ce vrei.... dar
până la dragoste.

GROZEANU.

Ah! de când ești așa te iubesc și mai mult.

MARINA.

Mai domol, — c'o să faci explozie.

GROZEANU.

Să știi c'o să fac. Ca o bombă de Zeppelin
o să fac. (Intinzându-i buzele.) O sărutare măcar.

MARINA.

Altă dată.

GROZEANU.

La sfântul așteaptă. (Vrând s'o apuce.) Eu vroi
acum.

MARINĂ, dându-i brânci.

Chem pe Stoenică cu sifonul. (Grozeanu se im-
pedică, dă în nas. Pe culoar se zărește Stolnici. Marina l'a văzut.
Sare să ajute lui Grozeanu să se ridice. Il scutură pe haine
și-l mângâie.) Bietul moșulică!

GROZEANU, fericit.

E! he... E! he...

O ia de talie.

MARINA.

Sărută-mă, să-ți treacă.

GROZEANU, sărutând-o înflăcărat și tremurând din tot corpul.

Ah!.. mmm! ah!..

MARINA.

Intră Stolnici. Marina se face că nu-l simte. Stolnicii flegmatici își pune pardesiul în euier. Pe când Grozeanu se topește mângâind pe Marina, Stolnici ia un pahar cu apă de pe servanta și i-l aduce. Marina se face că e surprinsă.

SCENA XII.

GROZEANU, MARINA, STOLNICI.

STOLNICI, oferind paharul lui Grozeanu.

Un pahar cu apă.

Marina își face de lucru pe la mese.

GROZEANU.

Păstrează-l pentru dumneata.

STOLNICI.

Eu mă sting fără apă. Nu știi, se vede, că astăzi incendiile se localizează cu acide, gaze și alte descoperiri noi, mult mai sigure.

GROZEANU.

Nu sunt atât de învățat.

STOLNICI.

Numai coșul dela bucătărie se mai stinge cu apă... Nu e așa Marino?

MARINA.

De unde să știu eu?

STOLNICI, lui Grozeanu.

Dă fuga acasă la cucoana Luxa și pune-o să stingă funinginea la moment. Și altădată mai pofteste. Știi că Joi e sărbătoare națională și nu se judecă procesele. Sigur că n'o lipsești delă poker.

GROZEANU.

Sigur. Dacă o să fie și cu voia dumitale...

STOLNICI.

O! Casa Marinăi e a tuturor prietenilor ei.

GROZEANU.

Și mai credincios prieten decât mine, cine e?

STOLNICI.

Prin urmare ușa ți-e deschisă.

Grozeanu ese prin dreapta salutând și cătând privirile Marinăi

SCENA XIII.

MARINA, STOLNICI.

STOLNICI, trântindu-se pe un scaun și urmărind nepăsător pe
 • Marina care rânduiește prin sală, contrariată că Stolnici
 a rămas nemișcat de cele văzute.

Mi-e permis, frumoasa mea amantă, să te
 rog să-mi servești și mie (Sublimitud.) un ape-
 ritiv?

MARINA.

Ce-ți cere inima?

STOLNICI.

Un aperitiv ceva mai tare, mai picant de
 cât astea, (Gest evocator al scenei ei cu Grozeanu.) Cu
 cari te silești să-mi păstrezi trează vigilența
 mea cam îndărătnică.

MARINA.

Ce se găsește, de.: nu pot să-mi dau afară
 mușteriu. O femeie ca mine trebuie să se
 poarte bine cu toată lumea.

STOLNICI, ironic.

Să-i dai afară? Cine se gândește să-ți ceară
 asta. Eu, care nu sunt în casa ta decât
 un simplu trecător? (Râzând.) Marina noastră!...

MARINA.

Sigur. Marina noastră. Care, după ce muncește toată ziua, are drept să se distreze și ea puțin.

STOLNICI.

Mă rog, mă rog.. ai aerul că vrei să te desvinovățești. Trebuie să ți-o mai spun și astăzi că ne păstrăm fiecare libertatea?

MARINA, încântată.

Ar trebui să nu te prea bizui pe ceea ce ți se pare un lucru ținut, bătut în cuie și înșurubat.

STOLNICI.

Nici nu mă bizui. Iubire cu preț fix, pui-cuțo, ca la *Universel*. De prisos tocmeala.

MARINA.

Și când nu s'o mai găsi articolul, poate să-l cauți cu preț înzecit.

STOLNICI.

Și ca să nu-l caut adică, să ne cununăm.
Nu?

MARINA.

Firește că nici așa nu poate să mai meargă...

STOLNICI.

O merge cât s'o putea. Deocamdată te-am rugat să-mi servești un păhărel.

MARINA.

Da... pardon. Uitasem. Ce dorește domnișorul meu?

STOLNICI.

Whisky! Ce mai beau altceva decât Whisky?

MARINA.

A început să fie rar.

STOLNICI.

S'o mai fi gășind.

MARINA.

Ca să-mi procur o sticlă a trebuit să cerșesc de la ofițerii străini. (Ii toarnă.) Și scump foc.

STOLNICI.

Nici nu mă îndoiam că o să faci sacrificiul. (Gustând) Autentic. (Punând paharul pe bufet.) Cât a costat?

MARINA.

Mi 'l-a cedat un ofițer englez.

STOLNICI.

A! ventrilocul acela care se gângăvea deunăzi pe aici? (Imitând pe englez). *For you I shall throw my self in the fire.* Câte sărutări?

MARINA, nervoasă.

Nu e adevărat. 'L-am plătit cu bani.

STOLNICI.

Ușurel, ușurel. Dacă 'l-ai plătit cu bani trebuie să-i simți prețul și mai dureros. Mă rog: cât?

MARINA, îneciudată.

Nimic.

STOLNICI.

Atunci... nu mai beau.

MARINA, în silă și întretăiat.

Două... două sute... douăzeci de lei.

STOLNICI, scoțând o carte de vizită și scriind.

«Primit în alimente delă doamna Marina Drăgan, două sute douăzeci de lei».

MARINA, dând din umeri

Despre exactitatea conturilor... n'am ce zice.
Fie și așa; dar te dai legat.

Intinde mâna să ia chitanța.

STOLNICI.

Stai. (Pune un timbru, scapă un stylograf și iscălește.) Timbru... iscălitura... în regulă e numai acum.

MARINA, cu necaz.

Perfect!

La chitanța și și-o pune într-o punguță ce ține în buzunarul șorului.

STOLNICI, consultându-și carnetul.

Îți datorez până astăzi, scumpa mea amantă, paisprezece mii două sute douăzeci lei, cu zapis în regulă și două mii în chitanțe.

MARINA.

Care bani, scumpul meu amant, ai să mi-i plătești până la unul din mult așteptata moștenire a nobilei tale mătuși, doamna Zulnia Stolnici.

STOLNICI.

Al cărei unic moștenitor sunt.

MARINA.

Și care nu se îndură să-ți dea un ban cât trăește, iar de dat ortul popii se îndură și mai puțin. De amestecat, însă, se amestecă în treburile altora și pe nepotu-său îl împiedică să se cunune cu femeea cu care trăește, dar spre a-i găsi alta din lumea ei, nu face nimic. Ba îl și lasă să lânzezească într'o biată funcțioară dela tribunal. Frumoasă rudenie!

STOLNICI, de sus.

Despre mătușă-mea, te-aș ruga...

MARINA.

Nu te teme, dragă, că nu ți-o mănânc. Vorbii fiindcă veni vorba. (După un timp.) Poate ai să-mi spui tu lucruri mai interesante.

STOLNICI.

Da. Că mi s'a golit paharul.

MARINA, umplându-l.

Și altceva?

STOLNICI, făcându-se că umblă în amintiri.

Nimic.

MARINA.

Par'că te rugasem...

STOLNICI, făcându-se că a uitat.

Ce?

MARINA.

Să cauți a te întâlni cu Pleșu.

STOLNICI, ca și cum abia și-ar aduce aminte.

A! da.

MARINA.

Și-mi promiseseși.

STOLNICI.

Promisiune smulsă într'o sărutare otrăvită.
 (De sus) N'am putut, drăguța mea, să mă cobor
 până la combinațiile tale lucrative... adică in-
 teresate...

MARINA

Așa?

STOLNICI.

Da. Imi plac ochii tăi, îmi plac aerele tale
 de femeie covârșită de amoruri disprețuite, îmi
 place glasul tău ademenitor, îmi plac parfu-
 murile alcovului tău, îmi plac, dacă vrei, și
 mutrele astea comice ale domnilor de mahala
 pe cari îi întâlnești aici ori în casa ta,—dar,
 funciarment, îmi displace atmosfera în care
 găsesc aceste variații, plăceri și distracții, și,
 când îmi cade monoculul rece prin care te
 privesc, întorc fața.

MARINA, răsând mușcător.

Un Whisky, nu mai vrei?

STOLNICI.

Imi place și că nu ești proastă. și dai,

câteodată, replici fericite. Că știi, uneori, să prinzi minutul când verva mea poate fi sporită de o picătură de alcool. Imi placi, te plac (Se ridică infierbântat și o sărută.) dar, mititica mea, mai departe să nu-mi ceri să merg.

MARINA.

Bine Mihai, am să lucrez singură. Inșă dacă-mi refuzi concursul, sigur că ai renunțat și la (Cu oarecare sfială). partea ta de folos.

STOLNICI.

Nici cea mai mică pretenție. Să reușești, și poți să dispui de câștig cum îți place... Țiu, totuș să-ți amintese că despre intențiile lui Pleșu dela mine ai aflat, și că ideea, dacă ți-a venit, eu ți-am sugerat-o. Păstrez, dar, paternitatea inspirației și atâta tot. Cum vezi, mare lucru nu pretind.

MARINA.

Recunosc că ideia • a ta a fost...

STOLNICI.

Nici chiar ideia n'a fost a mea. Eu ți-am povestit lucrul, ca pe un fapt divers.

MARINA.

Dar spunându-l unei femei cu instinct negustoresc, cum zici tu, bănuiai ce-o să-întâmple. Și-așa... suntem tovarăși.

STOLNICI.

Nu, nu, resping.

MARINA.

Eu mă țin de vorbă, deși tu nu ți-ai îndeplinii angajamentul. La o sută două zeci de mii cât se ridică averea lui Pleșu, cinci la sută, cât am zis, sunt pentru tine. Fac șase mii.

STOLNICI.

Cu toate astea pot să-ți spun că.... întâmplător.... pe Pleșu tot l-am întâlnit mai adineauri și.... în treacăt, tot am pus o vorbă bună.

MARINA.

A! Foarte drăguț ai fost că ai făcut, cum să zic, concesia asta mândriei tale boerești.

STOLNICI.

Bag de seamă că traiul în comun cu mine ți-a ascuțit spiritul nițel cam prea mult. Ce vrei să zici ?

MARINA, mângâindu-l.

Nimic, nimic... că făcând sacrificiul ăsta mi-ai arătat că mă iubești. Lasă. Treaba să se facă.

STOLNICI.

Mai e un Whisky ?

MARINA, turnând.

Afară numai dacă nu refuzi...

STOLNICI, făcându-se că nu înțelege.

Dacă ți 'l-am cerut.

MARINA.

Nu spirtul... comisionul.

STOLNICI, afectând disprețul.

A! Și uitasem.

MARINA.

Rămânem înțeleși.

STOLNICI.

O! pot să și renunț, poți să-i și oprești.
 (Cu alt ton.) Sau... sau, să-i scazi din ceeace-ți
 datorez.

MARINA.

Marina e negustoreasă cinstită, dragă. Ea
 nu încurcă socotelele. Și apoi datoria cea ve-
 che e și cu zapis în regulă.

STOLNICI.

Lănțișorul de preț cu care mi-ai legat tu
 glesnele mâinilor.

MARINA, mângâioasă.

Și pe care odată și-odată tot o să-l topim
 noi în două verighete. (Săratându-l.) Ne-am îm-
 păcat?

STOLNICI, mărinimos.

N'am fost supărați.

Intră Pleșu cu pălăria în mână, în culmea bucuriei.

SCENA XIV.

MARINA, STOLNICI, PLEȘU.

STOLNICI.

Ăți fi având de vorbă... eu mă duc.

PLEȘU:

Stai cuconule, stai... că tocmai pe dumneata te căutam.

STOLNICI, măsurându-l.

Pe mine?

Își ia pălăria și ese priu dreapta.

SCENA XV.

MARINA, PLEȘU.

PLEȘU, care a incremenit privind în urma lui Stolnici.

Mă lasă cu buzele umflate?

MARINA.

Dar ce ai să-i spui atât de interesant?
Nu poți să-mi spui mie?

PLEȘU.

Era vorba despre afacerea mea, de o idee a dumnealui...

MARINA, răsând cu prefăcătorie.

Mihai cu idei în afaceri! 'L-ai și găsit pe el cu afacerile!

PLEȘU.

Cum nu? Cum nu? Se pricepe foarte bine chiar; dumnealui a venit la mine să-mi propună. Ori vă luați vorba înapoi?

MARINA.

Care vorbă?

PLEȘU, alergând după Stolnici.

Domnule Stolnici... coconule... (Intorcându-se, trist.)
Nu se mai vede...

MARINA.

Ce te-ai intristat așa, domnule Pleșule?

PLEȘU.

După ce mă făcuse să cred că a răsărit soarele și pentru mine! Să mă lase așa, tocmai când îmi era lumea mai dragă!

MARINA.

Ia spune-mi și mie povestea...

PLEȘU.

Ce, dumneata nu știi? Eu ziceam că v'ați fi înțeles. Și chiar dupe vorbele dumitale, credeam așa. Ori v'ați răsândit. (Marina îl ascultă zâmbind și făcându-se că nu înțelege.) Îmi cunosc eu norocul! Dar de ce să-mi dea atât de frumoase speranțe că pe urmă... Atâta vreme mi-a trecut pe dinaintea ochilor tot ce se putea mai frumos pentru starea mea de astăzi..

MARINA.

Da?

PLEȘU.

Da. Tocmai când mă credeam mai părăsit, a venit dumnealui la mine și mi-a cântat ca o pasărică ademenitoare...

MARINA.

Dar vorbește deslușit, domnule Pleșule, să te 'nțeleg odată.

PLEȘU, înghițindu-și cuvintele.

Mi-a spus că dumneata... eu știu că dumneata ești femeie cuprinsă, cu stare și casă plină; că dumneata ai vrea, ai fi dispusă... dumneata și cu dânsul... să-mi faceți binele, să-mi întindeți o punte de scăpare.

MARINA.

Păi așa e, cum ți-a spus.

PLEȘU.

Zău?

MARINA.

Da. Cumpăr eu averea dumitale.

PLEȘU.

Asta vroiai să mi-o spui și dumneata mai de vreme?

MARINA, zâmbind.

Da.

Pe cât a evaluat asigurarea, vrei să cumperi?

MARINA.

Pe o sută douăzeci de mii asigurați în casele mele din Matache Măcelaru, închiriate cu cincisprezece mii pe an...

PLEȘU.

Dar bani, nu-mi dai. Nu-mi trebuiesc bani. La bani ar râvni vreo femeie. Imi dai...

MARINA.

Îți asigur pe viață o odaie la mine, hrana, încălzitul, luminatul, un costum de haine pe an, un palton la trei și... ca să ai unde să primești, am și un salonaș, și-l dăm pe din-două.

PLEȘU.

Așa mi-a spus și cuconu. Dar adevărat e?

MARINA.

Nu ți se pare destul de lămurit?

PLEȘU.

Ba de lămurit, foarte lămurit. Și dădeam fuga de bucurie. Dar eu vream s'o mai aud odată.

MARINA.

N'o auziși? Îmi faci mie averea dumitale vânzătoare și eu mă îndatorez să te ții cu toate ale vieții, cât ai trăi. Scapi de belele, te odihnești și poruncești.

PLEȘU, frecându-și fruntea.

Da. Asta se poate. S'a mai văzut. Chiar eu, am înscris actele unor văduve fără rude ce făceau schimbul ăsta, ca să-și asigure zilele.

MARINA.

Dar dacă ți se pare că târgul nu e bun, mai gândește-te.

PLEȘU.

Ba ce să mă mai gândesc. Nu mă mai gândesc de fel. Asta e ceva neașteptat de avantajos. Tot ce poate visa un om ca mine.
(Cu alt ton) Dar nu-l stânjenește pe cuconul?

MARINA.

N'ai auzit-o din gura lui? De ce să-l stânjenească?

PLEȘU.

Ziț și eu. (Privind-o pe subt gene.) Ca și dumneata ești femeie și un al doilea bărbat în casă...

MARINA.

Eu pentru dumneata nu sunt femeie. Asta să n'o uiți, dacă vrei să trăim bine. Cât despre bărbăția dumatăle, s'o uiți. Te-ai șters pe bot. Renunți.

PLEȘU.

Da, da. Renunț. O femeie cinstită ca dumneata! Nici să nu se gândească; nici să nu vă gândiți.

MARINA.

Așa vroî să te aud. Atunci putem face actul.

PLEȘU.

Făcem. Mă dau pe mâna dumitale. Te fac
epitroapa mea.

MARINA.

Cu bucurie și din tot sufletul, că te cu-
nose de mult și-mi ești simpatic.

PLEȘU, reste fire de voios.

Dar îmi convine grozav. E ceva ce întrece
toate așteptările mele. Imi vine să sar într'un
picior de bucurie.

MARINA.

În loc să fii posac și să stai posomorît,
cum te făcuseră necazurile.

PLEȘU.

Bine, dar cuconu a avut o idee așa... (Face
un gest umflat.) nemai pomenită, miraculoasă! Se
știe de el că e om cu cap.

MARINA, zâmbind.

Se știe.

PLEȘU.

Acolo nu mă mai întorc. Slujbă la divorțuri nu-mi mai trebuie. Acolo... br... minora aia îndrăcită mă înnebunia!

MARINA.

Orice pericol dispăre.

PLEȘU.

Toate desmățatele, toate ispitele!... (Cu alt ton.)
Câtă vreme la dumneata...

MARINA.

Toate duhurile rele s'or risipi...

PLEȘU, sfios și duios.

Și dumneata, o cucoană bună și frumoasă ca dumneata, proprietăreașă mea, stăpâna mea, epitroapa mea. Pentru astfel de fericire să se lipsească omul de zece averi, nici să nu mai mănânce.

MARINA.

Ba așa nu. Din contra, de toate să ai. Ca un pașă să trăești.

PLEȘU.

Ce pașă! Câine, cățeluș: o bucățică să-i arunci, șoarice, șoricel: c'o fărămitură să se mulțumească. Ei bine, știi dumneata... eu numai acum încep să fiu fericit. Nici când a murit tata și mi-a lăsat frumusețea de avere, n'am simțit bucuria ce-o simt acum. Cucoană Marino dumneata ești... ești sufletul maicii mele întors din lumea cealaltă pe pământ. M'ai făcut să... ești..

Intră Stolnici încet, grav.

SCENA XVI.

MARINA, PLEȘU, STOLNICI.

PLEȘU, dând să ia în brațe pe Marina,

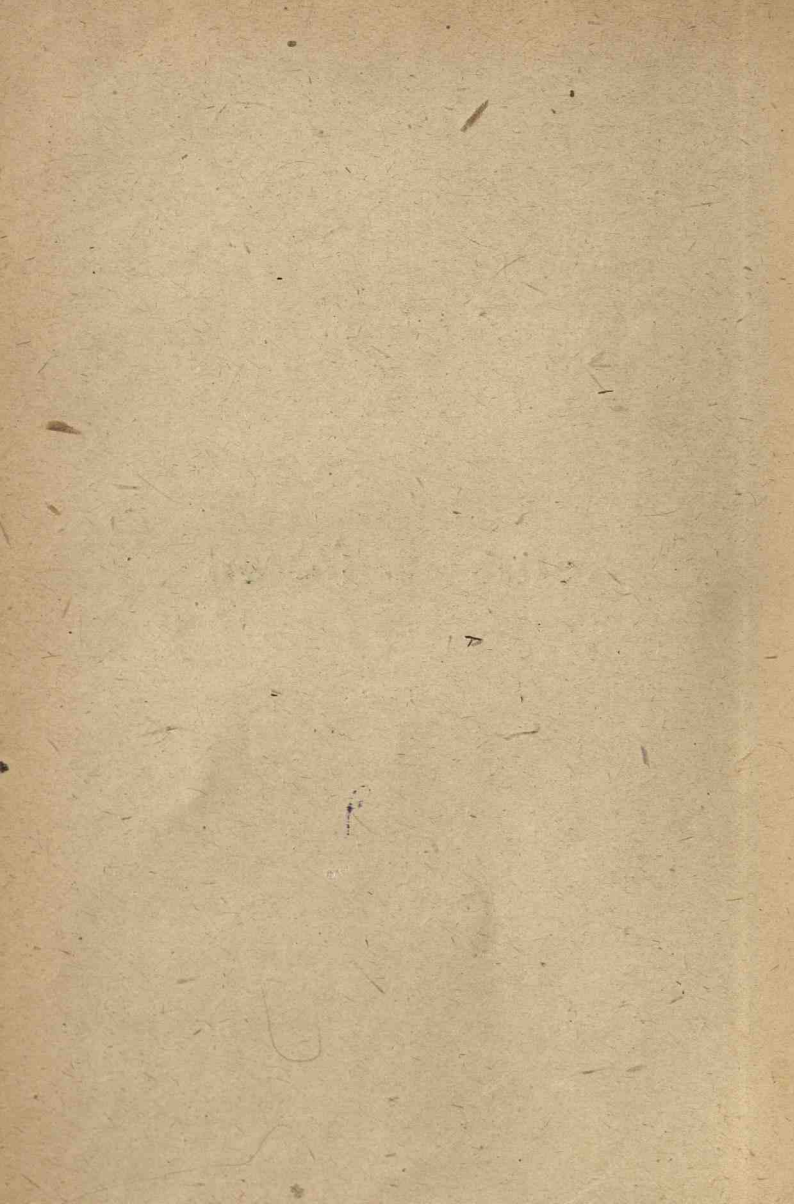
Ești îngerul meu păzitor. (Zărind pe Stolnici și dându-se în lături.) Nu, nu, că nu-mi dau eu în petec. Dăr de bucurie și eu... de! ca omul... că mâine băgăm actele în tribunal.

STOLNICI, ca și cum n'ar ști de ce e vorba.

Ce acte?... Ce tribunal? (Făcându se că-și aduce aminte.) A!... da! (Privindul eu ifos.) Domnu' pensionar al Marinăi!

CORTINA

Actul al doilea

ACTUL AL DOILEA.

Acasă la Marina Drăgan. Salon cu două garnituri de mobile deosebite. În stânga a lui Pleșu, de lemn negru, îmbrăcăminte de pluș roșu, dulap de geamlăc, etajere cu statuete pe ele, lampă de nichel cu picior până jos, câteva mesoioare *gigognes*. În dreapta mobilele proprietăresei, jumătate garnitură de covoraș, masă ovală cu scaune de fantezie împrejur, un mic scrin, pianină, vase cu flori naturale. Tot fundul galerie de geamlăc, pe care dau o fereastră în dreapta, alta în stânga și ușa din mijloc ce mai răspunde și pe o terasă acoperită. În geamlăc sacii cu flori. Locuința lui Pleșu în stânga. A proprietăresei în dreapta. Ușa din stânga cu geam mobil, ascuns de-o perdea scurtă.

După o săptămână.

SCENA I.

aprodul
ALECU, MARINA, GROZEANU, apoi PLEȘU.

Câteva secunde scena e goală. Se aude soneria. Puțin mai pe urmă intră, prin fund, Alecu aprodul, rotind priviri cercetătoare. Se ivește Marina, urmată de Grozeanu.

MARINA.

Pe cine cauți?

ALECU.

Domnul Pleșu. Pe domnul Pleșu. Îi aduceam niște târguieli...

MARINA, arătând spre aripa stângă.

Colo.

Pe când Alecu s'a întors spre stânga, Grozeanu se repede la Marina.

GROZEANU.

O guriță...

MARINA, dându-l în lături.

Ah! Simte-te.

ALECU, punând mâna la ochi.

Scuzați...

Apare Pleșu din stânga.

PLEȘU.

Am voie? (Moș Alecu se inseninează.) E odăiașul meu. (Aprodului.) Te zării de pe fereastră.

MARINA.

Ești la dumneata acasă.

Ese prin dreapta urmată de Grozeanu.

SCENA II.

ALECU, PLEȘU.

ALECU.

Zahărul... cafeluța... ceșor. Să ai pentru șase luni, domnule Pleșule.

PLEȘU.

De treabă om mai ești moșule..

ALECU.

Dacă te-ai băgat la stăpân dumneata, cu avutul dumitale, cu fonțioara dumitale. Dacă ne-ai lăsat! Haină inimă ai avut de ne-ai lăsat. Noi n'am fi avut astfel de inimă.

PLEȘU.

Lasă, moș Alecule, că-mi ajungea și mie. Să fim noi sănătoși și ne vedem și așa. Să-ți pară bine c'am scăpat de belele.

ALECU, pentru sine

Numai să fi scăpat! (Dându-i pachetele.) Și când s'or isprăvi astea, ce o să te faci? Că dacă n'ai mai fi avut să iei leafa pe-o lună, de unde ți-aș fi cumpărat?

PLEȘU.

M'aș fi lăsat. Ajunge o cafea dimineața unui om care nu face nimic. Ce mai trebuie și după prânz!

ALECU.

Când e învăț!

PLEȘU.

E și desvăt.

ALECU. dând din umeri.

Ce să mai zic! Multe mai vede omul cât trăiește!

PLEȘU.

Multe! Și eu văzusem prea multe. Trebuia să nu mai am ce vedea.

ALECU.

Par'că aici în casă...

PLEȘU.

Ce se potrivește!

ALECU, privind ușa pe care a eșit Marina.

Nu se potrivește de fel.

PLEȘU.

Doi oameni tineri cari se iubesc. De drag să privești la ei.

ALECU.

De drag.. de drag.. Privii și eu!

PLEȘU.

Ce tot spui?

ALECU.

Ce să spun! Ai vedea și dumneata și-om vorbi. Numai să poți să te ții.

PLEȘU.

Nu stă frumos moșule. Asta e casă curată. Sunt mai bine decât la o sută de asigurări. Ia lasă-mă cu vorbele.

ALECU.

Te las, te las. Și rămâi sănătos domnule Pleșule. Când oiu fi liber mai viu eu să te văd.

PLEȘU.

Să vii, să vii. Că mi-e drag de dumneata. Alecu ese prin fînd, oftînd. Pleșu prin stînga. Scena un minut goală. Intră din dreapta Stolnici. Se așează pe scaunul de lângă masa din mijloc, își toarnă dintr'o sticlă cu liqueur și bea cetind un ziar. Puțin mai pe urmă se întoarce Pleșu, cu o ceașcă de cafea în mână. Văzînd pe Stolnici, bate la ușa întredeschisă.

SCENA III

STOLNICI. PLEȘU

STOLNICI.

Nu mai bate, domnule.

PLEȘU. sfielnic.

Pardon.

STOLNICI.

Ce, pardon?

PLEȘU.

Credeam că nu e nimeni.

STOLNICI.

Ci intră, domnule. (Pleșu a incremenit în dreptul ușii din stînga neștiind ce să facă. Stolnici se ridică nervos și'l trage înăuntru, îl îndesă într'un fotoliu și își reia locul pe scaun.)
Așa. (Pleșu sta stînjedit.) Ce mi te-ai fâsticit așa?

Ai uitat că ești în mobilele și în drepturile dumitale?

PLEȘU.

N'am dreptul decât să usez. Nu să și abusez.

STOLNICI.

Aș! Cine nu abuzează, nu uzează.

PLEȘU.

Asta e ceva nou pentru mine.

STOLNICI.

De sigur. Spune-mi cum îți strici stomahul, dacă nu abuzezi de bucatele cele bune? Cum ajungi, dacă nu abuzezi de relațiile tale sociale? Cum procreezi dacă nu abuzezi de iubire?

PLEȘU. soarbe din cafea.

Da, da. Și acum nu mi se mai pare ceva nou.

STOLNICI.

E vechiu ca pământul, nevinovăție. Și dacă

mai vrei, ca să-ți vorbesc în pilde mai proaspete în închipuirea dumitale, cum ai fi dumneata fericitul de astăzi, dacă amanta, amantele consoarta, consoartele, fostele iubite și soții ale dumitale, n'ar fi...

PLEȘU, râzând.

Abuzat! Așa e... Așa e. Dar nu e nou de loc. Vezi dumneata!

STOLNICI.

Acum fă-ți curaj și isprăvește-ți cafeaua, că se răcește.

PLEȘU. care și-a golit ceașca de cafea, cătând în juru-i.

Nu știu unde-aș pune ceșcuța asta...

STOLNICI.

Pune-o unde vrei. Uite: pune-o aici (O trânteste pe masă, peste o față brodată. Ceașca se răstoarnă și drojdia cafelei se varsă pe broderie.)

PLEȘU.

Oh! Pe lucrurile cucoanei Marinăi!

STOLNICI.

Și dacă...

PLEȘU.

O să se supere.

STOLNICI.

Fă-te că nu bagi de seamă. (Pleșu se uită ciudat la el. După un timp). Nu bei un liqueur?

PLEȘU.

De ce nu? (După ce Stolnici i-a turnat într'un păhărel și el a gustat.) Bune picături! Mie nu mi-a prea dat pas slujba și nevestele să gust din atâtea bunătăți lumești.

STOLNICI.

Iar slujba! Iar nevestele! Le îngropaseși parcă.

PLEȘU.

Ei, cuconule. Cât trăești c'o femeie nu-i vezi decât cusururile. După ce fugi cu unul, înnebunește, ori moare — că altfel nu e chipsă scape

omul de femei pe lume — nu-ți mai aduci aminte decât de cele bune ale ei.

STOLNICI.

Spune-ți-le astea pentru dumneata, că pe alții nu interesează. Altă inspirație nu-ți dă liqueurul?

PLEȘU, sorbind, reflectat.

Secția mea de la divorțuri!

STOLNICI.

Secția ți-o plângi acum?

PLEȘU.

Cuconule nu-mi pare rău că mi-am pierdut tinerețea acolo.

STOLNICI, zâmbind.

Bată-le de amintiri.

PLEȘU, puțin cam rușinat.

Acolo am deschis eu ochii la femeii...

STOLNICI, răsucindu-și mustața.

Nu mai spune!

PLEȘU, cu o față înveselită.

Interesante mai erau ședințele alea secrete, în cari am început să intru și eu, de când m'am făcut ajutor de grefă. N'am să le pot uita. Ședințele alea au contribuit și ele la în-surătorile mele...

STOLNICI.

Ca niște fotografii picante, va să zică.

PLEȘU.

Ei, ei... da, mi-a arătat și mie de-alea odată într'ascuns, un colportor la o cafenea. Dar poate că și mai... Imi spuneam ori de câte ori auzeam o depozitie mai pipărată: ce-ar fi, Pleșule, de 'l-ai răzbuna tu pe bărbatul îșelat? (Râzând cu poftă mare.) Și, zău, mai mult sau mai puțin, pe mulți din ei i-am răzbutat eu...

STOLNICI.

Mi se pare că ești un hoț și jumătate, Pleșule...

PLEȘU.

Aș! că de când am răcit...

STOLNICI.

Cum ai răcit?

PLEȘU.

Dar par'că dumneata nu știi? M'am lefterit. Dece m'am lefterit eu așa, de bună voie? Ca să isprăvesc. Și acum nici nu pot să mă gândesc. Când n'ai bani...

STOLNICI.

Ce-are aface?

PLEȘU

Păi de... eu unul, de nimic nu sunt bun fără parale...

STOLNICI, pufăind de răs.

Cu bani? Imi pare rău că nu ești mai tânăr Pleșule, că n'ai uzagiul lumii și că n'orupi puțin pe franțuzește că, precum ești tu,

așa, te-aș lua cu mine și te-aș învăța eu cum să trăiești tocmai acum, când n'ai bani.

PLEȘU, dând din cap.

Asta n'aș îndrăzni-o. Degeaba.

STOLNICI.

Acum e cam târziu. Adevărat e. Rămâi dar în odaia ta obscură și câte odată mai vino la păhărelul meu. Acum (Ridicându-se de pe scaun) în picioare. (Pleșu sare ca împuns de un resort. Stolnici îl măsoară de sus până jos.) Păcat! Ai avea haz! (Umplând încă două pahare de liqueur și oferind unul lui Pleșu.) Bea! (După ce au băut amândoi și Pleșu a stat cu ochii țintă într'ai lui Stolnici.) Și acum du-te de visează la ce ai văzut la divorțuri, ori la ce-ai pățit pe urma slujbei tale ingrate.

Iși ia pălăria și dă să iasă. Intră Marina.

SCENA IV.

STOLNICI, PLEȘU, MARINA.

Pleșu cum vede pe Marina se repede la ceașca lui de cafea. Marina apucă după gât pe Stolnici. Se sărută.

PLEȘU, pentru sine,

Eu n'aș putea să sărut cu buzunarul gol.

MARINA, lui Stolnici.

Nu vii pe dincolo?

STOLNICI.

Ba o să viu, dar mai pe urmă...

MARINA.

S'a încins un poker turbat.

STOLNICI.

Să mă înlocuiască Pleșu.

PLEȘU, jenat.

Dacă nu știi și eu să joc!

STOLNICI.

Să înveți. Că aici, la Marina, n'o să te lovești decât de petreceri și de foarte simpaticul tineret al mahalalei, care fără joc nu poate trăi.

MARINA, lui Pleșu.

Să înveți, auzi?

PLEȘU, cam plecând privirile.

Cu timpul... poate.

MARINA, lui Stolnici.

Ce te faci, Mihai?

STOLNICI, luând-o de bărbie, pe când Pleșu zâmbeste sfios.

O să ies să iau puțin aer și o să-ți fac și comisioanele cu cari m'ai însărcinat aseară...

MARINA.

O fi și mâine, nu e zor.

STOLNICI, lui Pleșu.

Eu, Pleșule, fac de toate pentru Marina. Chiar târguelile pela prăvălii i-le fac.

PLEȘU.

Și merită cucoana Marina. Toate poftetele să i-le faci.

STOLNICI.

Pe toate-pe toate, nu; că are și unele exagerate.

PLEȘU.

Eu i le-aș face pe toate!

MARINA.

Dumneata ce n'ai face pentru femeii? Dar vezi că Stolnici nu e ca dumneata. Uite, ți-l părăsc, că ești de-al casei acum: de doi ani ne cununăm și nunta tot n'o mai facem.

PLEȘU, lui Stolnici.

Atâta lucru! Păi asta nu e cine știe ce greutate.

MARINA.

Vezi, Mihai...

STOLNICI.

Mă povățuiești, Pleșule?

PLEȘU, după ce s'a mai gândit.

Dacă e să spun drept, nu trebuie să mă întrebați pe mine. Eu prea am pățit multe cu femeile așa că nu mai îndrăznesc să dau povețe. Nu te supăra pe mine cucoană Marino.

STOLNICI.

Bravo, Pleșule!

MARINA.

Ești un uricios domnule Pleșule. Să mă compari pe mine cu fostele dumitale!

PLEȘU.

N'am vrut să zic asta, cucoană Marino.

MARINA.

Am să-ți micșorez porția de mâncare.

PLEȘU.

Dacă am greșit, nu mă supăr...

STOLNICI.

Să-ți spun serios Pleșule. Nu mă cunun pentrucă așa mă iubește mai mult Marina.

Iși ia pălăria spre a eși.

MARINA.

Să nu crezi, domnule Pleșule, se laudă.
(Lui Stolnici.) Nu sta mult.

PLEȘU.

Iți lași cucoana între mosafiri și te duci?

MARINA, cochetând.

Nu e gelos, domnule Pleșule..

PLEȘU.

Trebuie să fie foarte sigur de dumneata cuconul.

STOLNICI.

Da. Și de-aia o și las cu oricine, Pleșule. Cu oricine. Imi găsesc amanta mai interesantă, când îmi vine în brațe după curtea altora...

PLEȘU, cu mirare timidă.

Curios efect!

STOLNICI.

E ceva așa cum erau pentru tine ședințele dela divorțuri.

Ese prin fund. Pleșu rămâne foarte mirat de cuvintele lui Stolnici. Marina îl ia repede de vorbă.

SCENA V.

MARINA, PLEȘU.

MARINA.

Dece nu spuneai că obicinuești o cafea peste zi, domnule Pleșule?

PLEȘU.

Am uitat. Dar pot eu și fără...

MARINA.

Să o adăugăm acum la obligațiile mele.

PLEȘU.

Nu te supăra, cucoană Marino... am provizii pe mai mult timp.

MARINA.

Când ți s'or isprăvi să spui.

PLEȘU.

Sărut mânușitele.

MARINA, cu alt ton.

Ei, nu te ispitesc foițele?

PLEȘU.

Mai întâi că spusei: nu știu. Apoi eu nu mă tot vâr ca mărarul în bucate. Dumneavoastră cu musafirii dumneavoastră, cu obiceiurile dumneavoastră... Eu stau de o parte. Și nu vroi să abuzez.

MARINA.

Dar n'abuzezi de fel.

PLEȘU.

Nu de mult, un om deștept, mi-a spus că numai proștii nu abuzează pe lume.

MARINA.

Și-l invidiezi pe deșteptul acela, care-o fi el?

PLEȘU.

Nu, dar mi-adusei aminte venind vorba, așa!
(Se aud glasuri din dreapta: Marino! Marino!)

MARINA. făcându-și mâna pâlnie, strigă răsând.

Iaca, vin.

PLEȘU.

Pe dumneata te chiamă toți așa, pe nume?

MARINA.

Păi pe cine crezi? Una e Marina în casă...
Marina dela bufetul palatului... Marina noastră,
Marina tuturor! Camaraderie.

PLEȘU.

A! Camaraderie!

MARINA.

Ce poate fi mai bun pe lume decât camaraderia?

PLEȘU.

Ce să poată fi? (După o mică gândire.) Nu știu.

MARINA, zâmbind.

Poate... căsătoria?

PLEȘU, repede.

Nu... nu.

Intră Stoenică.

SCENA VI.

MARINA, PLEȘU, STOENICĂ.

STOENICĂ.

Li s'au aprins călcâiele, cucoană.

MARINA, răsând.

Hai că mă duc. (Lui Pleșu.) Poftim, dè.

PLEȘU.

La camaraderie cu ceilalți?

MARINA.

Ăia nu-mi sunt pensionari.

PLEȘU.

Va să zică eu stau și mai prost.

MARINA, bătându-l pe umeri.

Nu, dumneata ești într'o categorie cu totul specială, aparte.

PLEȘU.

Aparte?

MARINA.

Dumneata ești omul din odăiță.

PLEȘU.

Adică cel ce nu face umbră nimănui.

MARINA.

Omul fericit.

Ese prin dreapta, veselă.

SCENA VII.

PLEȘU, STOENICĂ.

PLEȘU, pe gânduri.

Din odăiță! Ca într'un fel de mormânt:
unde nu mai e nici durere, nici suspin!...

STOENICĂ, compătimitor și prietenește.

De! Cine te-a pus să ești din rândul oamenilor, domnule Pleșule?

PLEȘU.

De-acum încolo, până la moarte, eu n'am voie decât să casc.

STOENICĂ.

Tot e bine și când poți să caști, domnule Pleșule! E semn că miști fălcile, și cel ce mișcă ceva din trupul lui, trăește.

PLEȘU, bosumflat.

Să nu mai miște nimic.

STOENICĂ.

Poruncește-ți. Să vedem.

PLEȘU.

Ție 'ți-arde de glumă, piciule.

STOENICĂ.

Și gluma e bună, căci te face să râzi. E mai bine să râzi, decât să caști.

PLEȘU.

Când n'ai încotro altfel, te mulțumești și cu puținul ăsta.

STOENICĂ.

Mai bine așa, decât să fii jandarmul fustelor cu năbădăi.

PLEȘU, mirat.

Știi și tu?

STOENICĂ.

Cine nu știe ce ai pățit dumneata pe urma femeilor?

PLEȘU.

Și mai la urmă poate să știe cine vrea. Mie ce-mi mai pasă? Eu de-acum încolo m'am făcut pustnic.

STOENICĂ.

Și de oarece pustnicii stau singuri, cu posturile și rugăciunile lor, — eu mă duc domnule Pleșule.

PLEȘU.

Ba mai stai Stoenică, că-mi place vorba cu tine.

STOENICĂ.

Ei domnule, de asta să nu prea tragi multă nădejde, că eu am și treabă în casa asta.

PLEȘU, cu tristețe comică.

Numai eu n'am nici o treabă!

STOENICĂ.

A și început să ți-se urască.

PLEȘU.

Nu de aia, Stoenică. Dar doi oameni p'un loc tot mai bine se învoiesc.

STOENICĂ.

Unul să caște și altul să taie pe răboj, va să zică.

PLEȘU.

Nu, du-te, du-te, puiule. Lasă-mă pe mine.

STOENICĂ.

Nu-ți zise cucoana, să te duci și dumneata dincolo, între oameni? De ce nu vruseși?

PLEȘU, încurcat.

Uite așa! Ce să mai chichirez gâlceava?

STOENICĂ.

Rău făcuși, căci noi avem slăbiciune de dumneata în casă...

PLEȘU, iscoditor.

Care noi?

STOENICĂ.

Eu... cucoana... Toți ținem la dumneata și vrem să fii mulțumit între noi. Dar ce aștepti dumneata? Să-ți dăm în genunchi?

PLEȘU.

Nu mă aștept la nimic, băețele. Uite, vorbiți și eu să treacă vremea.

STOENICĂ.

Și când n'ai mai avea cu cine vorbi, o să tăinuiești cu pereții.

PLEȘU.

O să m'apuc de pasiențe.

STOENICĂ.

Și o să-ți răspundă cățelul cel împăiat din odaia dumitale. Ai făcut cunoștință cu cățelul cel împăiat, ce-l ai acolo, pe dulap?

PLEȘU.

Am făcut, Stoenică. Trebuie să fi fost un cățel frumos!

STOENICĂ.

Și iubit. La cățelul ăla, Bubi îi zicea, cu-coana ținea ea la ochii din cap. Bubi în sus,

Bubi în jos, fără Bubi nu se putea. El era pensionarul casei înaintea dumitale.

PLEȘU.

Locul lui să-l fi luat eu ?

STOENICĂ.

De l-ai fi luat, te-aș feriți, domnule Pleșule. Că Bubi a fost dobitocul cel mai iubit din casă.

PLEȘU.

Nu 'l-am luat, atunci ?

STOENICĂ.

La moartea lui Bubi a fost jelanie mare și la moment a dat cucoana de 'l-a împăiat, cum vezi că e. Întâiu îl ținea în odaia dumneaei, pe urmă ici în salon, — acum e uitat în odaia dumitale. Și mâine-poimâine, 'l-or mânca moliile.

PLEȘU, oftând.

Ne-or mânca moliile !

STOENICĂ.

Ca să ajungi să te mănânce moliile, după ce ai fost iubit ca Bubi, trebuie să fie o mare fericire. Dar pe dumneata n'au să te mănânce moliile, că n'o să aibă cine te împăia, spre a te răsplăti de binele făcut în viață. Dumneata o să....

PLEȘU, cu desnădejde.

O să putrezesc de viu.

STOENICĂ

Poate c'ai ghicit.

PLEȘU.

Ce-ți veni să-mi spui de-astea, Stoenică?

STOENICĂ.

Ca să te gândești bine la ele.

PLEȘU

Ce vrei să zici, Stoenică?

STOENICĂ.

Că eu îmi iubesc stăpâna, domnule Pleșule; că dumneaei, de când și-a perdut pe Bubi, a dat peste un câine ușarnic rău, și că mie mi-ar fi drag să-l văd pe Bubi înviind și dându-se jos de pe dulap.

PLEȘU.

Par'că ar avea un tâlc vorbele tale, Stoenică.

STOENICĂ.

Par'că ai avea cap, dumneata, domnule Pleșule.

PLEȘU.

Oiu fi avut, Stoenică; dar nu știu dacă-l mai am acum, de când sunt aici.

Turburat, își ia ceâșca și trece în stânga. Stoenică se uită după el, dând din umeri.

STOENICĂ.

Hm!

Ese prin fund și apucă pe coridor, la dreapta. Pușin după aceea intră din dreapta Marina urmată de Profiriu.

SCENA VIII.

MARINA, PROFIRIU, PLEȘU.

MARINA, intrând spre a căuta pe Pleșu, depărtează răsând gesturile îndrăznețe ale lui Profiriu.

Domnule Pleșule!... Pe unde ești?

PROFIRIU.

Ci dă-l la păcatele. Nu vezi că nici nu e aci...?

MARINA, dându-i peste mână.

Ci stâmpără-te odată.

PROFIRIU.

Ce-ai cu Pleșu?

MARINA.

A rămas singur, bietul om! Să ia și el o prăjitură, ceva.

PROFIRIU.

Lasă-l. Că trebuie să doarmă. Somnul hrănește mai bine decât prăjiturile.

MARINA, sglobie și luându-l de mână.

Atunci hai 'napoi.

PROFIRIU, ținând-o în loc. ✕

Marinico, când nu te apucaseși de negoț, nu dădeai bani cu dobândă și n'aveai cârlig, la Flora, într'o seară erai în *séparée* cu un grânar bogat și eu așteptam afară în chioșcul din boschet...

MARINA.

He, hee! Tu ții minte de mult. (După un timp)
Și ce-are aface?

PROFIRIU.

De acolo eu te chemam printr'un cântec duios, iar tu-ți făceai de lucru, eșeai afară și dai câte nițel prin chioșc de mă mângâiai...

MARINA.

Și ți s'o fi făcut dor de mângâierile alea! Ei, câte ocoluri pela șosea, până s'o spui! (Ștregărește.) Mângâieri? (Ii trece mâna prin păr și îi strică pieptenătura.) Poftim. (Mușcând din prăjitura pe care o adusese lui Pleșu.) Și na și nițică îndulcitură dacă vrei... (Intinzându-i prăjitura pe care Profiriu a refuzat-o) Mușcă, na.

PROFIRIU, depărtându-i mâna.

Pe atunci, Marino, mulți te sărutau, dar pe puțini îi mângâiai.

MARINA.

Nu-ți dădai și-acum să-ți ajungă? Nesăturatule.

PROFIRIU.

Acum, pe mulți mângâi, ca să te răzbuni de un necaz mare ce te paște, dar de sărutat nu mai săruți...

MARINA.

Da, așa e; glumesc cu voi ca să-l scot din fire pe Mihai, și să-l fac să grăbească cununia.

PROFIRIU.

Marino, de-o fi să răstorn pământul și până nu mi-ai da sărutarea ce mi-ai făgăduit atunci, nici mort nu mă las.

MARINA.

Dar după ce ți-oi da-o, o să mă lași în pace?

PROFIRIU.

După ce mi-ai da-o, tu singură o să mai...

MARINA, tăindu-i vorba.

Așa? Atunci o să rabzi.

PROFIRIU.

Am să ți-o fur.

O sărută. În acel moment se deschide ușa din stânga. Se ivește Pleșu cu o mină zâmbitoare. Când vede scena, ească gura și-o rupe de fugă înapoi.

MARINA.

Ah! Ești nesuferit.

PROFIRIU.

Și încă una.

Se întinde s'o mai sărute iară.

MARINA.

Lasă-mă odată.

Marina se zbate în mâinile lui.

PROFIRIU.

Până te-oi ameți.

In fund se ivește Stolnici. Marina zăbindu-l se lasă a fi sărutată de Profiriu, care n'a văzut pe Stolnici.

MARINA, șireată.

Hai!

SCENA IX.

MARINA, PROFIRIU, STOLNICI.

STOLNICI.

Stimulentele sistemului nervos. (Pipăindu-se.)
Efectul nul!

MARINA.

Te-ai întors?

PROFIRIU.

Tocmai când îmi protestam o poliță.

STOLNICI.

Marina să aștepte să i-se protesteze polițele! Nu știam negustoreasă mai cinstită ca ea!

Marina nu vrea să pară atinsă.

PROFIRIU.

Ba unele datorii a început să și-le cam uite. Trebuie să recurgi la constrângere, ca să și-le plătească.

MARINA, lui Mihai

Și tu ce povață dai?

STOLNICI, răspunzând lui Profiriu.

Singurul mijloc nu poate fi decât executarea silită.

PROFIRIU.

Care nu e însă tocmăi comodă de față cu legitimul...

STOLNICI.

Legitimul?

PROFIRIU.

Amant... Mă duc dincolo să constrâng sticlele de vin, mai în libertate.

Stolnici face un gest de nepăsare. Profiriu ese dreapta.

SCENA X.

MARINA, STOLNICI.

Mică scenă mută, în care Stolnici își aprinde o țigară. Marina îi dă târcoale, apoi se repede la el iubitoare.

MARINA.

Hai, sărută-mă, Mihai.

STOLNICI.

Nu-mi place să dau, ci să iau... Dar ca să nu-ți închipuești că aș putea fi gelos...

Îi flutură o sărutare.

MARINA.

Ce e asta? Sărută-mă, dacă mă săruți.

STOLNICI, surâzând.

Încarci la socoteală. (O sărută de-a doua oară, mai simțit.) Și ce ți-a folosit? Ce-ai câștigat?

MARINA.

Am vrut să controlez cât de puțin gelos ești.

STOLNICI, sigur de sine.

Și rezultatul?

MARINA.

Rezultatul? 'Om mai proba și altădată.

STOLNICI.

Va să zică pe ziua de azi nu te poți pronunța.

MARINA.

Așa și-așa.

ȘTOLNICI.

Nu cred că o să-ți meargă mai bine altă dată.

Mică tăcere între ei.

MARINA, agățându-se de o idee nouă, cu ton nepăsător.

Târguelile?

STOLNICI.

Vin pe urmă.

MARINA, cercetând nota ce i-a întins Stolnici, nejucecat.

N'ai luat tot.

STOLNICI.

Site de lămpi nu sunt aci, la sucursală. O să trec mâine pe la compania de gaz.

MARINA, mai mult în gând.

O sută treizeci.

STOLNICI.

Da! (După ce a privit-o puțin pe Marina, cu alt ton.) N'am găsit o trăsură, că aş fi dat o raită pela şosea.

MARINA, râzând.

Țin la mine birjarii.

STOLNICI.

Și mă simțeam cam greoi, ca s'o iau pe picioare. (Arătând sticla cu liqueur rămasă pe masă) M'a făcut Pleșu să beau mai mult ca de obicei. Are haz, Pleșu!

MARINA.

Nu e așa? Nostim. Casa pare mai plină cu el.
Se duce să ridice sticla cu liqueur și dă să ese.

STOLNICI, tâindu-i drumul cu joc îndemânatec și turnându-și un pahar din serviciul pe care-l ține Marina. Il golește repede.

Așa, cu serviciul în mână, parc'ai fi subreța unui marchiz. (O salută plecat.) Ești nostimă și grațioasă. Ești mlădioasă și provocătoare.

li ia serviciul din mână, îl pune pe mobilă de alături și o îmbrățișează pătimaș.

MARINA răsând, dar satisfăcută.

De n'ar fi vorbe din pipermint?

STOLNICI, pipăindu-se.

N'ai greșit. Adevărat e. (Depărtând-o cu eleganță.)
Te-ai evaporat!

MARINA.

N'am destul farmec. Văd și eu.

STOLNICI.

Știi de ce nu m'am dus la șosea?

MARINA.

Fiindcă mă învoisem cu birjarul.

STOLNICI.

Nu, ca să-ți arăt încă odată că nu-mi zice

nimic curtea întreprinzătoare pe care ți-o fac de zor donjuanii ăștia de mahala. (Misterios.) Ca să-mi procur plăcerea de-a asista la o ședință ca cele dela divorțuri.

MARINA, răsând.

Ședință de la divorțuri? Ce e aia?

STOLNICI.

E ce ești tu, cum ești tu...

MARINA, răsând.

Cum? Cum?

STOLNICI.

Ca o ilustrată insolentă, ca un dosar scandalos, ca o depoziție scabroasă... Așa ești.

MARINA.

Ce? Cum sunt?

STOLNICI.

Ori cum ai fi, cel tare tot eu sunt. (Apucând-o

de braț.) Tot mâinile astea te frământă și te fărâmă. Ingenunche și te roagă.

MARINA.

Acéstea sunt semnele tale de iubire?

STOLNICI, liberând-o.

Nu sunt, nu sunt... să nu crezi niciodată că sunt. Să nu crezi nimic. Izbucnirile astea sunt o otravă, ce se elimină fără primejdie când filtrul e bun. Și am niște rinichi de platin. Te leapăd din mine, cum te-am înghițit, fără să fi asimilat o picătură. Toate toxinele își au antidotul lor, și al meu e aici. Colea. Un stomah de struț.

MARINA.

Când începi așa, știu eu că te iaū frigurile...

STOLNICI, cu emfază.

Dinpotrivă. E că te sevtur depe mine, ca pe o pleavă. Și triumf. (Dându-i mâna.) Dovada, pipăie: pulsul. (Apucând-o de glezna mâinei.) Pe când al tău se zbate ca pântecul șarpelui.

MARINA.

Șarpe? (Râde.) Nu ești bun doctor.

STOLNICI.

Un șarpe ce se svârcolește de toate patimile. De exemplu acum. Eu știu ce aștepti tu.

MARINA.

Să isprăvești...

STOLNICI.

Aștepti să vezi ce am făcut cu restul dela cei cinci sute de lei, dați pentru târguieli.

MARINA.

A?

STOLNICI.

Aștepti să-ți mărturisesc că restul 'l-am cheltuit...

MARINA.

Da? (Zâmbind.) Atunci, o să-mi prezinți o chitanță... Trecem la cont.

STOLNICI.

Ei, nu e așa. Nu. Număr.

Scoate bancnotele.

MARINA.

Zău? Avem la buzunar!? Ne-a mers bine la club aseară!

STOLNICI.

Perfect.

MARINA.

Atunci pricep mai bine de ce ești agitat..

STOLNICI.

Nu pricepi nimic, nimic, nimic.

MARINA.

Să isprăvim, zău, Mihai. Ești pe gâlceavă. Azi nu se poate vorbi cu tine. Măine-poi-măine, după ce s'o mai întoarce roata norocului, ne-om înțelege mai bine.

STOLNICI.

Ha! ha! ha! Și-o să reluăm vorba de cununie. Nu-e așa? Când o să-ți ese din cap gândul ăla pe care-l mângâi atât de frumos? Căpușor încăpățânat!

MARINA.

Niciodată. Mai bine strivește-l.

STOLNICI.

Ah! nedreptățită admirabilă! Omor! Nu
ți-ar părea rău să mă știu într'o ocnă.

MARINA.

Mihai! Aiurezi.

STOLNICI, hohotind de răs.

Nu. Ne atinsă. Ne atinsă. Așa am să te
frământ și să te joc.

MARINA.

Bine, fă ce-ți place. Dar dă-mi pace astăzi.
Nu e de vorbit cu tine și n'am poftă să audă
și ăia de dincolo.

Marina vrea să iasă.

STOLNICI.

Eși? Vezi bine! Să stai să înfrunți privi-
rile mele, nu-ți dă mâna.

MARINA, oprindu-se în loc.

Dar bine, Mihai!

STOLNICI.

Vezi cum te țiu?

MARINA, cu un zâmbet silit.

Nu mă ții de loc.

STOLNICI.

Pleacă dacă îndrăznești.

MARINA, turburată.

Indrăznesc.

STOLNICI.

Te împleticești! Roagă-te lui Dumnezeu să-ți întindă mâna lui.

MARINA, mai turburată.

Mihai!

STOLNICI, hohotind de râs.

Haide... Sperioasă proastă. Am vrut numai să-ți arăt că nu ești tu ființa care să-mi reziste mie. Te ai încovoiat și te ai moleșit. (Apucând-o de mână și răsucind-o spre el.) Uită-te înapoi. Poți tu să rabzi privirea asta?

MARINA, infiorată, alunecându-i în brațe.

De ce să nu pot?

STOLNICI.

Nu închide ochii. Privește-mă cum te privesc eu. Țintă. Nu clipi.

MARINA.

Ah! cum mă căsnești!

STOLNICI, prinzând-o în brațe și privind-o pătimaș.

Ah! pisică vicleană! (O sărută focos pe gură, dar scurt. Apoi o răsucește și-o dă înlături dela el.) Destul astăzi. Mai mult altă dată.

MARINA, clătănânda-se pe picioare, amețită.

Tot răsucindu-mă așa, se poate să mă pierzi, Mihai.

Intră Grozeanu.

SCENA XI.

MARINA, STOLNICI, GROZEANU.

GROZEANU.

Mă prind că...

STOLNICI.

Că?...

GROZEANU.

Vă giugiuleați.

STOLNICI.

Și eu mă prind că...

GROZEANU.

Că?

STOLNICI.

După giugiuleli umbli și tu

MARINA, care și-a revenit în fire, netezindu-și pieptănătura, lui
Grozeanu.

Adevărat e, Grozene ?

GROZEANU.

Eu după giugiuleli? De unde! Abia de-mi mai odihnesc și eu ochii pe florile frumoase, ca omul care nu cutează să umble cu mâna printre ghimpi.

MARINA.

Cine nu te-ar cunoaște, te-ar crede. (Schimbând vorba.) Dar pe cucoana Luxa nu ți-ai adus-o?

GROZEANU.

Gherghina mea ofilită? Vine, vine; barim să privească, dacă nu poate să audă... E pe urmă, cu Diaconu... Unde se lasă!

STOLNICI.

Tot geloasă?

GROZEANU.

Când nu doarme. Și noroc că e cam surdă, săraca!

STOLNICI.

Cum de-ați întârziat atâta astăzi? (Cu înțeles.) Știu că te topești după joc.

GROZEANU, cu convingere.

Mă topesc.

STOLNICI.

Și după Marina. Spune drept.

MARINA,

Spune Grozene.

GROZEANU.

Și dacă m'oiu fi topind și după dumneaei, ce mare pagubă? Un hodorog ca mine! Pe genunchii mei fetele ațipesc și pe brațele mele tinerețele visează.

MARINA, mângâindu-i obrazii.

O! sfântul de el!

Stolnici urmărește mișcările lui Grozeanu, zâmbind.

GROZEANU, scuturat ca de un fior, încet, Marinăi.

Iiii... Marino!

STOLNICI.

De-aia ți-se și permite orice.

GROZEANU, scoțând un cornet cu bomboane.

Nu-mi uit obiceiul. Moșul așteaptă o mică răsplată.

MARINA, cu tonul dinainte al lui Stolnici, intinzând obrazul.

De aia ți-se și permite orice.

Se deschide ușa din stânga. Apare Pleșu. Se retrage speriat

STOLNICI.

Gravurile bietului ajutor de grefă!

GROZEANU.

Mă rog?

STOLNICI.

Vecinul e un mare prețuitor de rarități suggestive.

In fund se ivește Grozeanca, grea de urechi. I-se vorbește tare și de aproape. E urmată de Diaconu.

MARINA.

Uite-i și pe dumnealor! (Intră din dreapta Stoenică, c'o farfurie de prăjituri. Oferă. Grozeanu ia una). Du și domnului Pleșu.

Stoenică iese în stânga cu farfuria de prăjituri.

SCENA XII.

MARINA, STOLNICI, GROZEANU, GROZEANCA, DIACONU.

STOLNICI, măsurând ironic pe cei ce-au intrat

Five o'clock tea!

Ii salută cu exagerată politeță.

DIACONU, grăbit pe lângă Marina.

Puține floricele.

GROZEANCA.

Am cam întârziat.

STOLNICI, cu prefăcătorie.

Pierdusem orice răbdare.

GROZEANU, la urechea Grozeanței.

Coconul era nerăbdător.

GROZEANCA, lui Stolnici.

Păi până se dichisește porumbielul meu, îți vin istericalele. (Cu intenție.) Și pe urmă o ia la picior de nu te mai poți ține după el.

STOLNICI.

E iute de tot guguștucul dumitale.

GROZEANCA. care n'a auzit.

Ai?

MARINA. tare.

Zice că vă așteaptă partida.

STOLNICI.

Poftiți. E dincolo.

Incep să ese în dreapta. Grozeanu își face de lucru ca să rămână cu Marina.

GROZEANU, pe când ceilalți au ajuns la ușe, încet Marinei.

Mâncăți-aș ochii, Marinico.

La fereastra din stânga a coridorului se ivește Pleșu, urmat de Stoenică cu farfuria de prăjițuri în mână. Amândoi se feresc de privirile celor dinăuntru și Pleșu pândeste curios.

MARINA.

Cucoană Luxo, nu știu ce vrea să-ți spună Grozeanu.

LUXA, care n'a auzit destul de bine.

Ce?

STOLNICI, care a purtat-o la brațul lui.

Grozeanu zice că e gelos pe mine. Vrea el să-ți dea brațul.

GROZEANU, înciudat, încet, Marinei.

Răutăcioaso!

Stolnici vine de ia pe Grozeanu și-l pune la brațul Grozencei. Es prin dreapta: Grozeanu și Grozeanca înainte, Stolnici după ei. Diaconu s'a ascuns după o perdea, și după eșirea celor trei se repede la Marina.

SCENA XIII.

MARINA, DIACONU ; PLEȘU și STOENICĂ în coridor.

MARINA, vrând să ese, se lovește de Diaconu.

Ei! Dar asta!

DIACONU.

Norocul meu.

Pleșu urmărește scena prin fereastră, pe când Stoenică îi oferă farfuria cu prăjituri și el refuză.

MARINA.

Hai de ți-l încearcă dincolo.

DIACONU.

Nu, ici: lângă tine.

Deschide brațele și se luptă să apuce pe Marina.

PLEȘU, din coridor, adalmecând înăuntru.

Bine mai miroase!

STOENICĂ, din coridor, lui Pleșu, făcându-se că nu 'l-a înțeles

Coapte de mâna cucoanei!

Îi întinde un pahar cu apă. Pleșu din ce în ce mai absorbit.
de scena ce se petrece înăuntru, i-l respinge și i-l varsă.

MARINA, lui Diaconu.

Nu te-ai răcorit lângă cucoana Luxa?

DIACONU.

Hoașca aia! Iți bați joc de mine? (Inflăcărat.)
Marino!

MARINA.

Hai de-aici.

DIACONU.

Nu vroii. (Încolțind-o între canapea și o etajeră) Numai
odată să te sărut și eu, Marino.

Marina se împotrivește. Pleșu a băgat capul pe fereastră. Stoenică
îl trage mereu de pulpana hainei.

STOENICĂ, lui Pleșu, care se apără.

Ici e prăjitura; ici.

Diaconu reușește să sărute pe Marina. Intră din stânga Sloinici.
Pleșu își trage capul și se dă după brâul ferestrei; lângă el se
pitoste Stoenică, îndemnându-l mereu la prăjituri.

SCENA XIV.

MARINA, DIACONU, STOLNICI ; PLEȘU și STOENICĂ de afară

STOLNICI.

Nu te jena.

PLEȘU, care a băgat nasul pe fereastră.

Ce?

MARINA.

E obraznic.

DIACONU.

Nu e adevărat, coconule.

STOLNICI.

Cer eu vreo socoteală?

PLEȘU, din coridor.

Comedia dracului!

DIACONU, Marinei.

Vezi?

STOLNICI.

Eu sunt în conferință cu Pleșu.

MARINA.

Lasă-l pe bietu Pleșu.

DIACONU.

Ce e cu Pleșu ?

STOLNICI.

I-am trimis prăjituri.

Intră Pleșu prin ușa din mijloc. Stoenică îl urmează. Diaconu se strecoară în dreapta.

DIACONU, eșind.

Indrăcită femeie!

Ese dreapta.

SCENA XV.

MARINA, PLEȘU, STOENICĂ.

PLEȘU.

Vă rog să nu-mi mai trimiteți prăjituri.

STOENICĂ,

Că-i cad greu la stomah.

MARINA.

Adevărat e? Nu ți-au plăcut?

PLEȘU.

Dece să mint? Nu. (Cu intenție.) Nu-mi place de loc felul ăsta de prăjituri.

STOLNICI.

Calomniezi pe cea mai bună gospodină.
Pleșu ar vrea să se scuze.

MARINA.

Imi pare rău. Altă dată o să fac mai bune pentru dumneata.

STOENICĂ.

Ceva mai de post, stăpână.

PLEȘU.

Să nu te ostenești... de niciun fel pentru mine, cucoană Marino.

MARINA.

Să știi că n'am să te iert, până nu mi-ei cere pardon frumușel.

Ese dreapta, urmată de Stoenică.

STOLNICI, eșind și el, lui Pleșu căruia Stoenică i-a pus o prăjitură în mână.

Ai făcut o boroboață. Nu se spune nici odată unei femei, că nu îi sunt bune prăjiturile.

PLEȘU, privind căad la Stolnici când la prăjitură, când după Marina.

De n'aș face vreo boroboață și mai mare!

SCENA XVI.

PLEȘU singur, apoi STOENICĂ.

PLEȘU.

Cum e, nu e bine.

A rămas plouat în mijlocul secnei,

STOENICĂ, intrând zburdalnic.

Uite-mă, domnule Pleșule. Mă întorsei.

PLEȘU, ca deșteptat din somn.

Și eu, Stoenică, rămăsei.

STOENICĂ.

De ce m'ai chemat domnule Pleșule?

PLEȘU.

Te-am chemat eu pe tine?

STOENICĂ.

Așa mi s'a părut. Dar dacă nu: sluga dumitale.

Dă să fugă.

PLEȘU, apucându-l din fugă.

Da, da. Trebuie să te fi chemat.

STOENICĂ.

Am ghicit eu, atunci.

PLEȘU.

Numai tu poți să mă scoți la lumină, Stoenică.

STOENICĂ.

Numai eu. Și de-aia am și venit. (Întinzând urechea. Pleșu a tăcut.) Mă rog? (Pleșu e pe gânduri) Domnule Pleșule!

PLEȘU.

Nu-mi vin în fire de fel.

STOENICĂ.

Să te trag de nas.

PLEȘU, apărându-și nasul, apoi ca deșteptat, deodată.

Plăcută e dragostea, bună și dulce e ea — dar pe-aici prea e multă, Stoenică.

STOENICĂ.

De-aia ți-e dumitale?

PLEȘU.

Stoenică băete, femeea asta frumoasă, nu e ea amanta lui Stolnici?

STOENICĂ.

Ba da, ba da. Dar ce ți pasă dumitale?

PLEȘU.

Nu că-mi pasă, dar cum păcatele? Ca n'avusei orbul găinilor. Că-și zice femeie cinstită. Cu ăștia ce face?

STOENICĂ.

Ei! Asta e! Se joacă...

PLEȘU.

Ce spui tu picuile? Se joacă? Păi subț
ochii lui, și el nici nu suflă?

STOENICĂ.

N'ai văzut?

PLEȘU.

De ce așa?

STOENICĂ.

Intreabă-l dacă ești curios.

PLEȘU.

Asta e!

STOENICĂ.

E tare omul...

PLEȘU, pe gânduri.

Tare? (Cu zâmbet malițios.) Ce fel de tare?

STOENICĂ.

Uite-așa, cum îl vezi.

PLEȘU, închinându-se.

Dar cum se poate una ca asta? Și-l răbdă inima?

STOENICĂ

Pe dumneata nu te-ar răbda?

PLEȘU.

Ce mă întrebi pe mine? Nu e vorba de mine.

STOENICĂ.

Nici de mine. Atunci nu mă întreba nici dumneata pe mine.

PLEȘU.

Stai Stoenică, puiule, nu te supăra.

STOENICĂ.

Eu mă împac dacă mă pupi.

PLEȘU, sărutându-l.

Ce fel de joacă e asta?

STOENICĂ.

Joaca dracului, domnule pleșu. Joacă cu primejdie.

PLEȘU.

Pentru cine, băete?

STOENICĂ.

Pentru toată lumea.

PLEȘU.

Atunci și pentru mine?

STOENICĂ.

Cum crezi dumneata...

PLEȘU.

Tu nu crezi așa?

STOENICĂ

Eu atât pot să-ți spun, că eu trebuie să rămân câine credincios.

PLEȘU, după ce s'a mai gândit, eu mâna la gură.

Adică să intru și eu în joacă?

STOENICĂ.

Nu. Dumneata să intri numai în horă. Ca să spargi joaca.

PLEȘU, desiluzionat.

Nu, m'ai descurcat de loc. Ești un prost.

STOENICĂ.

Ba mi-se pare mie că...

Se aude strigătul Marinei: Stoenică!

PLEȘU.

Eu n'am să fac pureci pe-aici.

Intră Marina. Pleșu se dă la o parte.

SCENA XVII.

PLEȘU, STOENICĂ, MARINA.

MARINA.

Stoenică, ia dă sticla aia de colo.

STOENICĂ, încet.

Ia uită-te colo cucoană.

MARINA, întorcându-se.

Domnul Pleșu! Suntem supărați.

PLEȘU.

Mă taie prăjiturile dumitale și acum... N'am să cer -pardon.

MARINA.

Rău îmi pare.

PLEȘU.

Mie și mai rău. Sărut mâinile.

Ese prin stânga, dându-se după ușă.

MARINA, regulând serviciul de liqueur, lui Stoenică.

Ce are Pleșu? Nu e în apele lui!

STOENICĂ.

I-o fi căzut greu aluaturile! O fi având stomah subțire!

MARINA.

Poate.

Intră Grozeanu, pe când Stoenică ese prin dreapta.

SCENA XVIII.

MARINA, apoi PROFIRIU, apoi GROZEANU, apoi GROZEANCA, apoi STOLNICI.

Unii dintre ei sunt, cum au rămas de la joc, cu cărțile în mână.
PLEȘU, în dosul ușii privind după perdeluță.

GROZEANU, Marinăi.

Fără dumneata nu mai jucăm.

PROFIRIU.

Toată ziua ne-ai lăsat singuri.

MARINA.

Vă aduceam de băut.

GROZEANU.

Ne-am săturat de poker.

PROFIRIU.

Ori ne mutăm masa aici. Dincolo nu mai poți răsufli de fum, și te asurzește gălăgia.

Intră Grozeanca.

GROZEANCA.

N'ai vreo vișinată, ceva, soro?

MARINA.

Tocmai vă pregăteam, coană Luxo.

GROZEANCA, aplecând urechea.

Mai de aproape, că-mi știi beteșugul.

In vreme ce Marina e ocupată să servească pe Grozeanca, Grozeanu mângâie talia proprietăresei.

MARINA, apăsător, lui Grozeanu.

Ține-ți mâinile Grozene.

Iutră Stolnici.

PLEȘU, prin ochiul dela geam.

Acum e de văzut.

GROZEANCA.

Ai?

PROFIRIU.

Mijlocește coconule, că mijlocesc eu.

STOLNICI.

De ce e vorba?

PROFIRIU.

De botoșiile lui Grozeanu.

GROZEANCA.

Ce?

PROFIRIU, strigând.

Nu te privește pe dumneata, ci pe coconul.

STOLNICI.

Eu sunt absent... Sunt pe dincolo... Pela Pleșu.

PLEȘU, dela locul lui.

Cum?

MARINA, atinsă.

Atunci băeți, glumiți, râdeți. Toate vi sunt permise, că amantul meu nu e gelos.

PLEȘU, prin întredeschizătura ferestruiei.

Visez! Visez!

STOLNICI, împuns, întinde mâna și e gata să apuce brațul Marinăi, dar se biruie și-și aprinde o țigară. Apoi, nepăsător și cu dispreț.

Terenul e liber.

GROZEANU.

Auzim, dar nu vedem.

STOLNICI, cu hotărâre.

O s'o și vedeți. Iacă-tă.

Ese dreapta. Pleșa e într'o stare de mirare comică.

SCENA XIX.

MARINA, GROZEANU, PROFIRIU, GROZEANCA, apoi
DIACONU ; PLEȘU, de după ușă.

Cum ese Stolnici, toți se imbulzese în jurul Marinăi. Îi iau sticla din mână, ump'e ei paharele și împart de băut. Grozeanca, setoasă, s'a lăsat într'un jeț, si-a tr'es sticla lângă dânsa și deșartă pahare. Tinerii covârș se pe Marina cu glume îndrăznețe, se întrec s'o sărute.

MARINA.

Să nu vă întindeți, că nu știu ce sunt în stare să fac.

Intră Diaconu, întreprinzător și el. Dă să sărute pe Marina și din greșeală lovește pe Grozeanca.

GROZEANCA, cât pe aci să scape paharul, speriată.

Paharul!

GROZEANU.

Să nu vă obrăzniciti, că vă deșel.

MARINA.

Numai lui Grozeanu i-se permite, în temeiul vârstei...

PROFIRIU.

Iar mie într'al promițătorului trecut. Un braț. Ah! brațul ăsta gol și alb.

PLEȘU, dela locul lui, ștergându-se la ochi.

Mi-se scurg ochii.

MARINA, zbatându-se și alungându-l.

Dar nu vedeți, proștilor, ce urmăresc eu?
Tinerii nu se lasă.

DIACONU.

Urmărește tu, că urmărim și noi. Mie vârful piciorului de păpușică.

Vrea să-i sărute piciorul. Marina se apără, dă cu pumnii. Sare și Profiriu, lovind brațul Grozeanței care ațipea.

GROZEANCA, văzându-i aplecați.

Vreo carte?

GROZEANU.

Da, da. Ia vezi tu.

Pe când Grozeanca s'a aplecat să caute, el fură o sărutare Marinei.

PLEȘU, care urmărind scena, a trecut prin stări din ce în ce mai comice, stă să se sfârșească de dorință.

Ține-mă Doamne!

Inchide ochiul geamului, dar urmărește încă după perdeluță.

GROZEANCA, ridicându-se de jos.

N'o gădesc.

PROFIRIU, tare la urechea ei.

S'a găsit, s'a găsit.

Râd. Intră Stoenică.

SCENA XX.

MARINA, GROZEANU, PROFIRIU, GROZEANCA, DIACONU,
STOENICĂ.

STOENICĂ, înaintând și strigând tare, de partea Grozencei.

Poftiți la ceai!

GROZEANCA, somnoroasă, mângâind sticla.

Mai bine colea.

PROFIRIU.

Ce ceai e ăla?

DIACONU.

• Noi ne vedem de joc.

MARINA.

Ajunge. La ceai cu toții.

Băieții ridică pe Grozeanca și o pun, grea, la brațul lui Grozeanu. Îi împing răsând și îi urmează. Stoenică ese săriod într'un picior după ceilalți și făcând așa ca Marina să nu i poată urma.

SCENA XXI.

PLEȘU, MARINA.

PLEȘU, dând buzna și apucând pe Marina de rochie.

Stai, cucoană Marino!

MARINA, suprinsă.

Dar de unde săriși?

PLEȘU.

De colo, de după ușă. Am văzut și am auzit tot.

MARINA, ferindu-se.

Ce ți-e, domnul Pleșule?

PLEȘU.

Și mie nițeluș.

MARINA.

Ce?

PLEȘU.

Ce dădeai adineauri ălorlalți.

MARINA.

Taci frate!

PLEȘU.

Imi plac la nebunie ochisorii dumitale.

MARINA.

N'ai gust prost.

PLEȘU.

Și joaca de adineauri.

MARINA.

Nu mai spune!

PLEȘU.

Cucoană Marino! Cine te-a pus să dai salonul pe din două și să-mi lași drepturi în

odăile dumitale, dacă știi că faci astfel de jucării cu băeții?

MARINA.

Ia ascultă... Da ai haz! Ce? Am să-ți dau socoteală?

PLEȘU.

Ai, n'ai, și mie nițeluș.

Dă s'o cuprindă de mijloc.

MARINA.

N'o să-mi mai fii simpatic. (Cu alt ton.) Ascultă... vrei să știi. Să nu te sperie glumele mele. Ce fac eu, enunai spre a deștepta gelozia amantului meu.

PLEȘU.

Nu vreau să știu și nu vreau să știu. Nu trebuia să-ți iei privitori. Pe mine m'ai răscolit de tot. Nu n'ai țin nici o socoteală. (Cu aprindere.) Marino și mie... și mie nițel picioruș.

MARINA, privind-l cu curiozitate, fără supărare și mai mult răsând.

Da n'ai haz de loc, domnule Pleșule.

PLEȘU.

Odată, să te sărut și eu odată. Că s'a aprins în mine o gelozie focoasă și iute ca o vipie...

MARINA, ferindu-se.

Dar repede te mai iuțești! Dă-mi pace, omule.

PLEȘU.

Marino, măcar cât îl lăsați pe Grozeanu, Marino!

O apucă în brațe și o sărută setos pe obraz. Intră Stolnici cu un pahar cu ceai în mână, strigând: Marino!

SCENA XXII.

MARINA, PLEȘU, STOLNICI.

STOLNICI, într'un moment de iritare, trântind paharul.

Până și ăsta. (Apucă furios mâna Marinăi.) Pațachină! (Lui Pleșu.) Pocitanie nerușilată!

PLEȘU, smerit.

N'ai zis dumneata să abuzez, coconule?

STOLNICI, scrâsnind.

Pișicherule!

PLEȘU.

Dar încă n'apucasem să abuzez.

STOLNICI.

Afară! Eși! (Pleșu pornește speriat. Marina triumfă. Stolnici se reculege. Măsoară cu desgust pe Marina. Aruncă o privire de mlă lui Pleșu.) Stai! (In hohot de răs.) Eu, rivalul dumnealui? Eu?... Haida de! (Marinăi.) La teapă-ți, întoarce-te la teapă-ți. Nici n'am văzut pereche mai potrivită.

Iși ia pălăria, îi mai măsoară odată. Ese. Pleșu a rămas uluit.
Marina foarte veselă.

SCENA XXIII.

MARINA, PLEȘU.

PLEȘU.

Păcatele mele! Ce-am făcut?

MARINA, sărindu-i de gât.

Pleșulică! Dragă Pleșulică!

PLEȘU exaltat.

Marimico! Ah! Marinico!...

MARINA.

Pleșulică. (Revenindu-și, îl îndepărtează.) Fugi încolo de-aici.

PLEȘU, de-odată, opărit.

Aaa!

MARINA.

Stai. Ascultă. Ce n'am reușit cu nici unul, ai făcut-o tu. Întâia gelozie a lui Mihai, tu ai deșteptat-o. Acum știu c'o să mi se împlinească și mie! Ca să te răsplătesc, iată. (Îl sărută.) Dar asta e cea dintâiu și ultima mea sărutare. La mai mult să nu te aștepti și de-acum încolo nici să nu mai încerci. Auzi?

PLEȘU, c'o mutră nenorocită.

Aud...

MARINA.

Ce să-ți fac? Fii cuminte. Du-te de te culcă. (În dreapta se aude sgomot, ciocniri de pahare, gura musafirilor.) Auzi? Și-au pierdut răbdarea.

Ese viaie prin dreapta. Pleșu o urmărește încremenit, o măsoară poficios până ce nu se mai vede.

SCENA XXIV.

PLEȘU, singur.

PLEȘU, fermecat.

Ah! ce ochi. Ah! ce trup! (Luându-și capul între
mâini și pornind orărit, spre eșirea din stânga.) Du-te de
mai dormi, dacă-ți dă mâna, Pleșule!

CORTINA

Actul al treilea

Printed in Great Britain

ACTUL AL TREILEA

Acelaș decor. A doua zi de dimineată.

SCENA I.

MARINA singură, apoi STOENICĂ.

MARINA, nervoasă, se învârteste prin casă fără să-și poată găsi loc. Ia o cană cu apă și udă florile din ghiveciuri; lasă.

Câtă zăbavă! (Destace perdelele, deschide ferestrele, privește dealungul uliței.) **Ce viață pe mine!** (Neastâmpărul îi crește. Privește pendula) **Șapte!**

Se deschid ușile dela mijloc și intră vijelios Stoenică.

STOENICA, ștergându-și fruntea de nădușeală și râsuflând cu greutate.

Nu e!

MARINA.

Pe unde 'l-ai căutat?

STOENICĂ.

Intâiu am făcut o inspecție pe subt podul gârlei.

MARINA.

Ce?

STOENICĂ.

Da. Nu știi dumneata cu ce fețe d'astea simandicoase mă întâlneam eu subț podul gârlei acum doi ani, când n'aveam casă și dormeam acolo...

MARINA.

Și de-acolo?

STOENICĂ.

Să răsuflu și eu, stăpână, că cuconul dumitale o fi răsuflat destul pe unde i-o fi înaseninat să 'nnopteze. (După ce a răsuflat adânc.) După aia am dat fuga la Cișmegiu... Dormitorul plin!

MARINA.

Nu lozî. Ce dormitor?

E nerăbdătoare.

STOENICĂ.

Păi așa-i zice Cișmegiului vara: dormitor. Era plin. Că și era de noapte: ceasurile patru

și musafirii trăgeau la aghioase de-ți era mai mare dragul. Pe vreo doi a și trebuit să-i întorc cu fața la lumină că, după port, grozav mai aduceau cu coconul.

MARINA.

Ah! La club! Nu te tăia capul să-l cauți la club?

STOENICĂ.

Ba din Cișmegiu la club am alergat.

MARINA.

Ei?

STOENICĂ.

Fusese și plecase devreme. Sigur că-l litrosise boierii.

MARINA.

Și de-acolo?

STOENICĂ.

Mai rămâne șoseaua și parcul expoziției.

Trecui să-ți spun și dumitale. Dar dacă m'ai întreba pe mine, eu ți-aș zice să lași, cucoană.

MARINA, pe gânduri.

Așa ar trebui!

STOENICĂ.

Că d'aia te joacă dumnealui cum îi place. Ți cunoaște slăbiciunea. Să mă ierți că îndrăznesc, da e păcat de frumusețea și de tinerețea dumitale cu astfel de om.

MARINA.

Ah! Stoenică, ru-mi mai spune și tu...

STOENICĂ.

Dacă ți se frige înima așa, uite, eu sunt gata: încotro s'apuc, și glonț mă fac.

MARINA, frângându-și mâinile.

Știu eu!

STOENICĂ.

Stai, stăpână. Parcul. (Deapănă vântul cu arătătoa-

rele ambelor mâini și repede degetele unul într'altul.) S'a
potrivit! Pareul!... Alerg.

MARINA.

Ca vântul, băiete.

STOENICĂ.

Ca, stăpână; că mi-ești dragă și mi-e milă
de dumneata. Dar pentru dumnealui nu m'aș
mișca eu.

MARINA.

Îmi scurtează zilele.

STOENICĂ.

Să mă mai duc?

MARINA, răsând, tristă.

Mă necăjești și tu?

STOENICĂ.

Nu, nu. Că eu îmi iubesc stăpâna. (Din stânga
se ivește Pleșu sfios, nedormit. Stoenică se înveselește.) Uite

cine mi-e drag mie. (Încet lui Pleșu.) Taman la
pont, domnule Pleșule. Om să fii.

Ese prin fund.

SCENA II.

MARINA, PLEȘU, apoi GROZEANU.

PLEȘU.

Cucoană Marino!...

MARINA.

Dumneata îmi lipseai acum...

PLEȘU.

Ca să-ți zic bună dimineța.

MARINA, nervoasă.

Prea de noapte domnule Pleșule. Să mai fi
dormit. Te știam om discret...

PLEȘU.

Ți-am auzit pașii, cucoană Marino.

MARINA.

Imi pare foarte rău. (Ia dintr'o cutie.) Să-ți astupi urechile cu bumbac de-aci 'nainte...

PLEȘU.

Tot i-aș fi simțit.

MARINA, mai nervoasă.

Să-ți dai simțul la tocilă.

PLEȘU.

Ar svâcni ea un arc.

MARINA.

Să-ți-l smulgi cu rădăcini cu tot.

PLEȘU.

Ar sări singur și tot aci ar nemeri.

MARINA.

Să nu spui copilării, domnule Pleșule. Dumneata ești om serios. Nu ești Grozeanu.

PLEȘU.

Ah! cum aș vrea să fiu Grozeanu.

MARINA.

N'ai fi în câștig și nu te-aș mai stima.

PLEȘU.

Mă lipsesc de orice stimă.

MARINA

Bine domnule, nu ți-am spus aseară să nu
mai încerci? Și nu vezi că sunt desbrăcată.
Apare Grozeanu la fereastră din dreapta.

GROZEANU, dela fereastră.

Ah! frumoasă ești așa, Marino...

PLEȘU, pentru sine.

Mi-a luat vorba din gură.

MARINA.

Ce ați înnebunit? Să nu mă faceți!... Cine a

mai pomenit, până'n ziuă? Nu ți-e rușine domnule Pleșule?... Să vă fie rușine.

PLEȘU.

Ah! cucoană Marino! Cucoană Marino!

Se retrage în stânga, privind'o eu jind.

SCENA III.

MARINA, GROZEANU.

GROZEANU, care a trecut dela fereastră în balcon, intrând.

Ori n'ai dormit azi noapte, Marinico?

MARINA.

Ce, n'ai șters'o? Vezi că n'am chef de glumă pe ziua de astăzi. Mai cuviincios omul ăla, decât dumneata.

GROZEANU.

Nu mă lua cu răul numai decât, zână a zorilor.

MARINA.

Că și ești om să știi de vorbă!

GROZEANU.

Ia-mă mai cu binișorul Marinico dragă, că chinurile m'au șubrezit și de focul dumitale m'am topit.

MARINA.

Nu te miorlai așa, că nu știu ce-mi vine! Lipsește odată, n'auzi?

GROZEANU.

Marino, așa spui dumneata lui Grozeanu?

MARINA.

Nu mă scoate din răbdări, Grozene, că n'o să-ți meargă bine.

GROZEANU.

N'ai dormit toată noaptea Marinico, d'aia ești așa. Dă lasă, că Grozeanu se întinde la picioarele dumitale și așteaptă.

Vrea să ingenunche.

MARINA.

Să nu te lăfăești, m'auzi? că, zău, sunt în stare să...

GROZEANU.

° Ce frumoasă ești și la furie! Ce bună trebuie să fie bătaia din mâna dumitale!

MARINA, apucând un vas de pe masă.

Dacă merge așa, o să vezi tu... (Amenințându-l)
Dai ghes mai rău ca un...

GROZEANU, pitindu-se.

Dă... dă. Că eu rabd și înghit.

MARINA, apucată de un răs nervos.

Ce, vrei să-mi vină rău? Ah!

GROZEANU, cătând să-i ia mâna.

Marino, Marino neică, nu te face așa cu Grozeanu care n'are decât vorbe dulci și mângâieri. (Intinde brațele s'o apuce) Marino!

Se ivește în prag Grozeanca.

SCENA IV.

MARINA, GROZEANU, GROZEANCA.

GROZEANCA, cu rochea desprinsă, și-o ține cu mâna, pălăria pe ceafă, părul vâlvoiu, cu umbrela în mână.

Aha! Aici îmi erai?

MARINA, mulțumită de apariția Grozencei.

Bravo! (Lui Grozeanu.) Parc'a fost pe gândul meu.

GROZEANU, tremurând.

Fie-ți milă. Ascunde-mă undeva. Apără-mă.

GROZEANCA.

Credeai că nu te-am simțit? Credeai că dorm?

MARINA, dându-se la urechea Grozencei, tare.

Fă-mi plăcerea de mi-l dărește puțin, să mă răcoresc și eu.

GROZEANCA.

Vrei să zici că dumneata ești ușă de biserică?

Grozeanu se ghemuște după un scaun.

MARINA.

Vroi să zic că mă plictisește și că pe ziua de astăzi s'a întrecut. Să mi-l iei după cap numai decăt.

GROZEANU, șoptind, Marinăi.

Fie-ți milă, Marino.

GROZEANCA, bănnelnică, Marinăi.

Va să zică... dumneata! Să te cred?

MARINA, aprinsă.

Să te grăbești s'ascuți ce-ți spun, c'apoi nici de dumneata nu e bine.

GROZEANCA, ea pentru sine.

Vorbește din fिकाți! (Lui Grozeanu.) Ce cătai aici stricăciune?

GROZEANU.

Eșisem să târguesc... când prin dreptul casei dumneaiei... m'a lovit o colică (Ținându-se de pântec.)
Intrasem să cer un coniac!

MARINA.

Minte!

GROZEANU.

Indură-te Marino!

GROZEANCA.

Coniac! O să-ți dau eu coinaș.

GROZEANU, cătând s'o îmbuneze.

Luxo! Luxișo!

GROZEANCA.

Zât!

MARINA.

Să nu te îndupleci cucoană Luxo!

GROZEANCA.

Oho! Las' pe mine. (Lui Grozeanu.) Crai bătrân!
Greu mi-a fost până te-am prins.

GROZEANU.

Luxo... Luxișo... N'o să mai fac.

GROZEANCA, ridicând umbrela și amenințându-l.

Crezi c'o să scapi numai așa?

Vrea să-i care.

MARINA, împiedicând'o.

Să-i dai și pentru mine, dar acasă. Nu vrei scandal aici.

GROZEANCA.

Ba aici, aici, că-l am la mână. Eftin n'o să-mi scape. (Făcându-i semn lui Grozeanu să ese de după scaun.) Eși de-acolo. (Grozeanu se ridică.) Pornește-o. (Grozeanu își ia pălăria și pornește încovoiat.) Înainte, marș!

GROZEANU, trecând pe lângă Marina, din fugă.

Oh! crudo. Mă dor rinichii după dumneata și acum.

MARINA, enervată.

Cară-te. (Tare Luxă-i.) Ia-l cucoană Luxo, că nu merită milă.

GROZEANCA.

Nu-mi scapă el. Pe dumneata acum te cred.

Grozeanu ese urmărit de nevastă-sa, care-i cară la ghionți și-l împunge cu vârful umbrelei ca să iuțesească.

SCENA V.

MARINA, singură, apoi STEONICĂ.

MARINĂ.

Uff.. Așa o să le fac la toți. (Deschide ușile de la balcon. Privește de pe terasă. Se aude clopotul tramvaiului.)
Tramvaiul! Ah doamne! (Se întoarce în casă. Suspendă.
 Intră Stoenică în fugă. Marina se repede la el întrebătoare.)
Ei?

STOENICĂ.

Am nimerit'o.

MARINA, ușurată.

Da?

STOENICĂ.

In parc. (Imitând poziția și gesturile lui Stolnici.) **Sta răsturnat și fuma.**

MARINA.

Cum te-a primit?

STOENICĂ.

Bine. M'a măsurat. A râs și a zis «bine».

După aia s'a căutat prin buzunare, chipu' vrând să-mi dea vreun bacșiș da... (Pleznind unghia degetului mare în dinți.) neam. N'ai noroc Stoenică, zise. N'am mărunte. Putea nici să nu-mi mai spună o știam eu asta dela club.

MARINA, suspinând.

Ce fel de om!

Suspină.

STOENICĂ.

De nu te-aș mai auzi oftând așa stăpână aș mai trăi și eu, crede-mă.

MARINA.

Ei, Stoenică...

STOENICĂ.

Și acum tot așa o să se întoarcă, fiindcă iar te-a rămas. Mai bine era dacă nu mă trimeteai. Se întorcea dumnealui și așa. (Arătând că buzunarele îi erau goale.) Dacă s'a curățat!

In pragul ușii din stânga se ivește Pleșu.

MARINA.

Să se aleagă într'un fel odată! (Cu alt ton.) Du-te de mănâncă și tu ceva acum.

STOENICĂ.

Mi-am purtat eu de grijă, lasă. Din fugă
tot mi-am cumpărat ceva dela o plăcintărie.
Iși scoate o jumătate de covrig din buzunar și pornește să iasă,
mâncând. Când a ajuns în dreptul ușii :

MARINA.

Să aduci cafeaua.

Indată ce nu se mai vede Stoenică, Pleșu dă ușa la perete
Vorbește fără să înainteze.

SCENA VI-a.

MARINA, PLEȘU.

PLEȘU.

Mi-am luat încă odată inima în dinți.

MARINA, în dispoziție mai bună.

Văd.

PLEȘU.

Dar de data asta mi-au înțepenit picioarele
cucoană Marino.

MARINA.

Băi de nămol, la Techirghiol; ori de iod,
la Govora...

PLEȘU.

Până aci venii ca un țap de munte de sprinten și'n pragul ușii... mi. se tăiară. Fă ceva de mi le desmortește dumneata.

MARINA.

Niște oblojeli cu alifie... Să trimit la o spi-
terie...

PLEȘU.

Dumneata ești glumeață și nepăsătoare. Pe
când eu pățimesc.

MARINA.

Trece, trece... cum om chema un doctor.
Stai!. Știu o babă care descântă de umflătură.

PLEȘU.

Ești baijocoritoare...

MARINA.

Se poate...

PLEȘU.

Și rea.

MARINA.

Mi-au spus'o mulți...

PLEȘU.

Și crudă, și chinuitoare...

MARINA.

Așa zic toți datornicii mei. Dar de dumneata mă cam mir, că dumitale eu ți sunt datornică, nu dumneata mie. Poate că nu-mi îndeplinesc destul de bine obligațiile din contract.

PLEȘU.

Vezi cum ești, cum mă lovești, când eu n'aș fi în stare nici c'o zambilă să te lovesc.

MARINA.

Ce mai sunt? Ia mai caută.

PLEȘU.

Ești... ești. Nu știu ce să mai zic. Ești oh! ești o femeie omqrătoare.

MARINA.

De ce?

PLEȘU.

Mai întrebi de ce? Dar dumneata n'ai decât fiere în vorbele dumitale.

MARINA.

Vino mai aproape, că nu te prea aud.

PLEȘU, înaintând cu un pas.

Ai flăcări și văpăi în ochii dumitale.

MARINA, prefăcându-se.

Ce păcatele am de nu te mai aud?

PLEȘU, mai făcând un pas.

Ai junghiuri și cuțite în râsul dumitale.

MARINA, acelaș joc.

Par'că tot nu te înțeleg...

PLEȘU, înaintând încă puțin.

Ai... ai... ai draci în făptura dumitale.

MARINA, răstit, deodată.

Cum ai zis? Ce?

Pleșu tresare, vrea să se dea înapoi. Marina râde, ceea ce-l încurajează.

PLEȘU, apăsându-și pe inimă.

O, dacă nu zâmbéai! Zău, zâmbește mereu așa, ca acum, și dă-mi înapoi curajul pe care mi 'l-ai furat.

MARINA.

Regăsește-ți-l. Cine te ține? (Cu alt ton.) Ce vrei dela mine, domnule Pleșule. Profită de buna dispoziție în care mă găsesc, ca să te ascult.

PLEȘU.

Așa? Nu mai ești ca de dimineață?

MARINA.

Nu. Spune prin urmare... Ce vrei?

PLEȘU.

Dacă ai sta jos, aș sta și eu, și-am vorbi mai cu răgaz...

MARINA, făcându-i semn să stea și așezându-se și ea.

Desleagă-ți limba acum.

PLEȘU, cu silință.

Cucoană Marino dragă...

MARINA, cu tonul lui, zâmbind.

Domnule Pleșule dragă.

PLEȘU.

Aseară făcusei un început bun pentru mine.

MARINA.

Pentru că te-am lăsat să-mi furi o sărutare și n'am zis nimic? Să nu te înșele purtările mele (Imitând iar tonul lui recent.) domnule Pleșule dragă... N'am fost bună aseară, dar nițel cam nebună... Ți-am spus'o: să nu iei în serios glumele mele.

PLEȘU.

Atunci mai fii odată nebună.

MARINA *râzând.*

Păi... acum nu-mi vine.

PLEȘU.

De ce așa?

MARINA.

Nu vine așa, la porunceală...

PLEȘU.

Ce te făcea să fi bună... sau, cum zici dumneata, nebună, aseară?

MARINA.

Ei, vrei s'o iau de la capăt acum. Aseară ți-am dat destul să înțelegi.

PLEȘU.

Ca unul care s'a pârlit pe urma dumitale aș avea dreptul să te rog să-mi spui și mai

lămurit. Eu aseară am plecat zăpăcit de lângă dumneata. Nici nu știu bine cu ce vorbe m'ai trimis la culcare.

MARINA.

Toane de femeie zburdalnică domnule. Îți ajunge? Toane, toane, toane! Asta spune tot.

PLEȘU.

Păi trebuie să știi că toanele alea sunt primejdioase.

MARINA.

Pentru dumneata, văd și eu, fiindcă ai intrat în joacă nepregătit. Cine mă știe mai bine cum sunt, se mulțumește să petreacă cu mine cât vreau eu, iar când zic: destul, își ia tălpășița.

PLEȘU.

Dar dacă, vrând să te cunosc și eu mai bine, nu m'oi mulțumi pe cum ești ci pe cum arăți, și n'oi vrea să-mi iau tălpășița?

MARINA.

Atunci o să-ți pierzi vremea de pomană.

PLEȘU.

Mă crezi om sperios și supus, cucoană Marino.

MARINA.

Cum ai fi! Ce-mi pasă mie!

PLEȘU.

Să știi că nu sunt păpușoi, pe care să-l învârtească cine cum vrea.

MARINA.

Să-ți fie de bine. Asta e acum!

PLEȘU, făcându-și curaj.

Su.. sunt îndrăzneț.

MARINA.

Ferice de dumneata.

PLEȘU.

Su.. sunt cutezător, curagios.

MARINA.

Bravo! Dar n'am auzit să fi săvârșit nicio vitejie pe undeva și de, războiul abia se isprăvi.

PLEȘU.

Ași credeai dumneata? Cine te-a pus să-ți aduci în casă pe un om care a ținut trei femei și subt papuc nu l-a pus niciuna? Știi dumneata de ce e în stare un astfel de om când își face vânt? Eu, când e pe-așa, sunt bătaios.

MARINA.

S'au isprăvit și alegerile..

PLEȘU.

Dar eu n'am isprăvit cu alesul. Nu mă juca așa Marino..

MARINA.

Ei, cu dumneata n'o scot eu la căpătâi pe cât văd. Uite colo! Ne și tutuim.

PLEȘU.

Ne tutuim dacă e vorba pe-aia. De ce-ai

făcut panoramă la dumneata în casă și-ai lăsat să te țocăie toți măgădanii ăia subț nasul meu? Acum m'am aprins și nu mă mai stîng. Îmi plăci și te vreau.

Dă s'o ia de mijloc.

MARINA, dojenitoare.

Domnule Pleșule!...

PLEȘU, foarte infierbântat, apucând'o de glezna mîinii.

Nu mă cunoști, nu mă cunoști. Mă faci fiară la necaz.

MARINA.

Nici nu vreau să te mai cunosc. Te credeam om cu rușine. Sa faci bine să-mi dai pace.

PLEȘU, înmuțat.

Proprietăreasa mea, birtășița mea bună, bună. D'ăia m'ai adus cu salvarea dumitale, ca pe urmă să mă dai de mîncare la câini... să mă pierzi?

MARINA, privind-o cu oarecare bunăvoință.

Ascultă domnule Pleșule, văd că dumneata

o iei razna, peste câmpî, și că nu te uiți de fel la ce ai dinainte-ți. Păi nu știi că mâine-poi-măine o să mă mărit? Ce-ți mai pierzi vremea?

PLEȘU.

Eu văd că nu-mi pierd eu vremea, ci dumneata ți-o pierzi pe degeaba și păgubind, cu un pierde vară.

MARINA, atinsă.

Nu e adevărat. Nu-ți dau voe.

PLEȘU.

Marino dragă. Ori cucoană Marino dragă, să nu zic de el, ca să nu te jignești. Dar de traiul vostru să zic. Nu e păcat de o femeie casnică, care n'are gândurile lumii, căreia îi place să muncească, să strângă și s'adune; nu e păcat s'ajungă până aș aduce în casă o ceată de, cum să le zic?... cu care să facă în necazul celui ce nu simte nimic adevărat pentru ea și nu știe s'o iubească cum i s'ar cădea?

MARINA.

De unde știi dumneata că nu mă iubește?
Nu e adevărat.

PLEȘU.

Omul ăsta, fată frumoasă ce ești, e el de neam, nu tăgăduesc, dar nu e bun de nimic pe lume și nu răspunde câtuș de puțin năzuințelor dumitale cinstite și curate...

MARINA.

Neprietenii, dușmanii lui, zic așa.

PLEȘU.

Cel mai mare dușman al lui, e el și învoită cu el dumneata ești, să mă crezi pe mine. Stolnici, dacă 'l-ai trimite dumneata la plimbare s'ar apuca de vreo treabă și n'ar trăi așa.. cum trăește... înșelându-te și... iată, mi-am mușcat buza, ca să nu zic mai mult.

MARINA, dând din cap.

Nu s'ar apuca!

PLEȘU.

Dacă n'o fi în el nici pic^u de mândrie, nimic, — n'o să se apuce. Dar atunci, să-și găsească altfel de femeie, vreo ticăloasă, vreo...

stricată cum e el și... Uite iar mi-am mușcat buzele.

MARINA.

Domnule Pleșule, nu vorbi rău de el..

PLEȘU.

Să nu-ți pară rău de ce-ți spun, fetico dragă, și să m'ascuți. E păcat că se prăpădește o floare ca dumneata în niște mâini atât de stângace.

MARINA.

Așa mi-o fi fost ursita.

PLEȘU.

Se schimbă ursita, Marino. Cum și a mea s'a schimbat. Ursita l-a ținut pe Stolnici noaptea asta afară din casă și pe noi doi deștepți: dumneata cu gândul la el, eu cu gândul la dumneata, și dinspre ziuă noi doi singuri în salonul ăsta, fără ca el să se fi întors.

MARINA.

O să se întoarcă. (Căutând o minciună.) S'a dus

să ia consimțământul mătușii lui, pentru căsătorie.

PLEȘU.

Poate să se și întoarcă. Dar cum o să se întoarcă? Dela altele: stors; ori dela cărți: curățat. Ca să mănânce bucatele dumitale, ca să...

MARINA.

Lasă-mă, domnule Pleșule...

PLEȘU.

Ca să-ți consume trupul și tinerețele, să te nenorocească...

MARINA plecând capul.

Mi-am zis și eu câteodată...

PLEȘU.

Dar pe altul n'ai lăsat să-ți spună, și când ți-ai spus'o singură ți-a fost lesne să-ți răspunzi că greșești. Dar uite aci pe omul pe care singură ți 'l-ai adus în casă și vrea să-ți deschidă ochii.

MARINA, întorcând capul, cu durere.

N'am să pot.

PLEȘU.

Fetico dragă, cu ceasul ăsta n'ai să te mai întâlnești, să știi, că de bine nu se găesc mulți să-ți vorbească și mie... ai început să-mi fii dragă, și d'aia n'am să pot sta văzându-te cum pieri...

MARINA, codindu-se.

Să nu mai stai, Pleșule.

PLEȘU.

O să plec. In lume. Cu toate astea să știi că, cum sunt eu așa, pătit de multe, mai trecut, mai urât, o să se întâmple ca într'o zi să te gândești la minutul de astăzi și cine știe... o să-ți pară rău (încingându-i mijlocul cu discreție.) Marino!

MARINA, dându-și cu mâna pe frunte.

Nu ești nimic pentru mine... n'am să fiu nimic pentru tine; dar n'aș vrea să pleci supărat.

PLEȘU.

Marino, acum nu-ți mai cer străngeri la piept pripite și îmbrățișări pătimașe, ca adineauri. Până acum te voiam cum râvnești pe o femeie pentru un ceas. Cum mă făcuseși tu să te doresc, după nebuniile tale de aseară și nesocotințele la cari... (Aproape pe șoptite cu îndurerare.) tot Stolnici te împingea. (Cu avânt.) Acum nu te mai râvnesc ca pe o femeie ușoară, cum lăsași să pară că ești, ci ca pe o femeie nefericită, de care am prins o slăbiciune mare și nouă; la care m'aș băga rob și-aș face-o să uite prin ce-a trecut. (Marina a căzut pe gânduri, s'a muiat, răspunde încet la chemarea lui Pleșu. Plecându-și capul atinge umărul lui.) Acum te iubesc ca pe o fată curată!

MARINA.

Ești un om bun.

PLEȘU.

Marino, te iubesc și vreau să fiu câinele tău supus.

MARINA, risipindu-și părul ce i-a căzut pe față.

Pleșule, lasă să mi se împlinească ursita.

PLEȘU.

Ursita ta a cârmit încoace, Marino.

MARINA.

Nu spui nicio vorbă pe care să n'o fi auzit până acuma, dar nu știu cum le spui toate!..

PLEȘU.

Fiindcă nu vorbese buzele, ci adâncul adâncului meu.

MARINA.

Pleşule, mi-e milă c'ai fost nenorocit până acuma, nu vrei să suferi și după urma mea

PLEȘU.

Marino, eu sunt sigur că după urma ta n'am să sufăr.

MARINA.

De ce-ți tremură glasul așa, Pleșule?

PLEȘU.

Pentru că ar vrea să găsească vorbe mai frumoase, dar n'are de unde le scoate.

MARINA, privind-l cu destul interes și mișcată.

E destul de frumos și așa, Pleșule...

PLEȘU.

Marino dragă, lasă-te în voia soartei tale adevărate.

MARINA, mângâindu-i ușor fruntea

Așteaptă cuminte, Pleșule... Dacă m'oi fi pândind asemenea soartă... să știi că nu mă mai împotrivesc. (Cu tristeță.) Sunt ostenită.

Intră din dreapta Stoenică și aduce serviciul cu cafea cu lapte
Îl pune pe masă și ese. Apar în pervazul ușii din fund Profiriu
și Diaconu.

SCENA VII.

MARINA, PLEȘU, PROFIRIU, DIACONU.

PROFIRIU, înaintând pe la spatele Marinăi, pe vârful picioarelor, fără să fie văzut. O apucă de umeri și-o întoarce cu capul spre el.

Bau!

Marina tresare.

DIACONU, acelaș joc ca Profiriu, prin cealaltă parte a scaunului.

Mau!

MARINA.

Ce sunt glumele astea? Cine v'a dat voce?
N'o să scap odată de voi!

Pleșu stă retras lângă ușa lui din stânga. Urmărește scena cu
enervare și hotărâre.

PROFIRIU.

Ei, nu mai face pe mirata, Marino. Când
ne-am dus noi la slujbă fără să-ți dăm un
bună dimineată?

DIACONU.

Fă-ne o cafeluță; dar dulce, dulce, cum
ești tu și cum știi tu.

MARINA, aruncând o privire lui Pleșu.

Neobrăzaților. V'ați luat nasul la purtare.
V'ați întrecut.

PROFIRIU.

O! ho! ho!

DIACONU.

A! ha! ha!

PLEȘU, înaintând.

Sunteți obraznici...

PROFIRIU.

Cine era să ne-o spună!? Uite-te la el!

DIACONU.

Dumneata ești nou pe aici. Noi avem state de serviciu mai vechi ceva. Pe dumneata nu te întrebă nimeni.

PLEȘU.

V'ași pofti să vă măsurați bine vorbele.

PROFIRIU.

Noi venim la Marina noastră. Nu vorbim cu dumreata.

DIACONU.

Pe dumneata nici nu te cunoaștem. Nici nu te vedem.

MARINA.

Apără-mă Pleșule.

PROFIRIU.

Cineee?

DIACONU.

Dumnealui?

PLEȘU.

Ia priviți-mă mai bine.

DIACONU, măsurându-l.

Mititel, uscățel, ușurel. N'ai ce alege peste fereastră, cu el.

PROFIRIU.

Cine să sară pentru Marina!

PLEȘU, tare, apăsător și scurt.

Nu Marina...

DIACONU.

Ha! ha! ha! Dar cum?

PROFIRIU.

Dar cum, zău?

PLEȘU.

Cucoana Marina.

DIACONU.

Și mai cum?

PLEȘU, aruncând o privire Marinăi care-l aprobă.

Și mai... (Îi dă o lovitură în pântec.) Uite cum.
 Îi asvârle pe ușă afară. În dreptul ușii se întoarce cu fața la
 (Profiriu.) În uliță derbedeul.

Diaconu se prăvă e afară, făcând gură: O să vezi tu.
 O să-ți arăt eu.

PROFIRIU, după o încrucișare de priviri dușmănoase cu Pleșu.

Dacă ți-e milă de pielea dumitale... pe coridor.

Îi face un semn poruncitor să intre în odaia lui.

PLEȘU.

Ia dă-te nițel mai înapoi...

PROFIRIU, amenințându-l fără să se apropie și râzând.

Îți plâng de milă... N'am ce alege din tine.

PLEȘU.

Eși afară.

PROFIRIU.

Tu întâiu, secătură.

PLEȘU.

Alteineva poruncește aici. Și cine poruncește
vrea să curețe locul de gunoi.

Se repede ager asupra lui Profiriu, îi sare de gât și-l asvârle
în uliță. Se întoarce liniștit dar cam jenat.

SCENA VIII-a.

PLEȘU, MARINA.

PLEȘU. surâzând cu bunătațe.

Cu dereticatul ăsta făcui, pasă-mi-te, să se
ridice tot praful din casă, Marino. Să nu te
superi. Dar nu poți să mături fără să răsco-
lești miazmele.

MARINA.

Ce-ai făcut, bine ai făcut, Pleșule.

PLEȘU, râzător.

Cred că le-a pierit pofta pentru totdeauna.

MARINA.

Îți mulțumesc. Sunt sătulă de toți, Pleșule.

PLEȘU.

Adevăr spui, Marino ?

MARINA, înneacă.

Ah! Pleşule! Pleşule!..

PLEŞU.

Mi-e mic braţul, dar simt c'o să se coboare o putere mare într'însul, în ceasul când ai vrea tu să te rezemi pe el.

MARINA.

Ceas bun nu mai aştept eu!

PLEŞU.

Numai să vrei Marino, şi nici n'ai să mai ştii ce-au fost ceasurile rele..

In balcon se iveşte Stolnici cu pardesiul descheiat, pălăria pe capă şi bastonul în mână.

MARINA.

Bietul de tine!

PLEŞU.

Să vezi,.. să vezi..

Intră Stolnici descoperindu-se. E violet şi vioios. Pleşu se dă în lături din cale-i, spre uşa lui din stânga şi urmăreşte pe Stolnici cu desgust.

SCENA IX

PLEȘU, MARINA, STOLNICI.

STOLNICI.

Bună dimineța, Marino.

O bate pe umăr.

MARINA.

Bună dimineța, Mihai...

STOLNICI, întorcându-se spre Pleșu.

Bună dimineța Pleșule. Ai ținut tovărășie Marinei? Bine ai făcut.

PLEȘU.

Nu... coconule. Eram aici la treabă. Să nu te miri. Ajutam proprietăresei la dereticatul odăilor. Acum o să îtrerup.

Dă să iasă.

STOLNICI.

Nu vrei să-mi ajuți și mie la o cafea cu lapte? (Il apucă de braț. Pleșu și-l retrage.) Sau la o cafea simplă, că poate ți s'au isprăvit proviziile. (Marina îl privește cu mirare, dar și milă.) Hai. Onorează-mă. Ori credeai că am ținut supărarea. (Răzând.) Glumisem...

PLEȘU.

Bea-ți cafeaua singur de data asta coconule. Și de-i mai avea gust, 'om vorbi pe urmă.

Ese în stânga.

SCENA X

MARINA, STOLNICI.

STOLNICI, se descoperă, își desbracă pardesiul, și își pune bastonul în cuier, urmărind eșirea lui Pleșu și zâmbind. Marina îi toarnă cafeaua în ceașcă.

Bietul Pleșu! Că nu s'o fi luat în serios?
(După o mică pauză.) Dar la dreptul vorbind, mai mult eu sunt de vină decât el. 'L-am făcut să se creadă aseară, cu gluma mea.

MARINA.

Care glumă?

STOLNICI.

Cum care? Pretinsa scenă de gelozie. Ce, nici tu nu mi-ai înțeles gluma?

MARINA.

Oameni printre oameni! Mai sunt și proști...

STOLNICI.

N'ați băgat de seamă nici unul din voi că mă amuzam?

MARINA.

Te amuzai? (Cu alt ton.) Da, da.

STOLNICI.

Atunci... Ce-a dat bir cu fugiții? Ce, îi era frică c'o să-l mănânc de viu? I-se făcuse părul măciucă. Și tu, mititico! Se poate să mă cunoști atât de puțin încât să trimeți după mine ca după un amorezat nătâng, care nu îndrăznește să bată la poarta prea dulcei și așteaptă emisarii încurajatori?

MARINA, contrariată, recurgând la o miaciună.

Nici n'a fost așa. N'am trimis eu ci... ci... Stoenică. El... ideea lui. Nu-l știi că mai face și dela el?

STOLNICI, mângâindu-i bărbia.

A! Așa da! (Așezându-se la masă.) Mai înțeleg. M'aș fi și mirat. Marina mea, fată deșteaptă și orgolioasă, să se desmintă până într'atât! (Incepând să-și bea cafeaua.) Mulțumesc. (Cu tonul de mai înainte.) Să se poarte ca o fetiță proastă!

MARINA, urmărindu-i mișcările, puțin enervată.

Nici nu s'a purtat.

STOLNICI.

Nue așa? Să mă fi luat tu pe mine drept un țîngău nerod și gelos? Ba și încă de cine gelos! Nici n'ar fi fost de crezut.

MARINA.

Sigur, sigur...

STOLNICI.

Dar mă mir că n'ai făcut și mai mult ceva. Că nu ți-ai pus frumușel pălăria să vii după mine. Mai inteligent ar fi fost.

MARINA.

Să mă fi luat după tine? Unde? La club?

STOLNICI, mincinos.

A!... la club n'am fost decât în treacăt, doar ce-am dat cu nasul...

MARINA.

N'ai stat să joci?

STOLNICI, acelaș joc.

De unde!... Cine se înfundă prin odăi pe căldurile astea tropicale? Numai cartoforii de meserie își înghit unul altuia răsuflarea. Eu am eșit să iau aer...

MARINA.

Foarte sănătoasă idee.

STOLNICI.

Așa e? Era o seară delicioasă. O lună din povești și un cer de Italia!...

MARINA.

Nu cunosc cerul Italiei.

STOLNICI

Cine e de vină? Ai fi putut să-l cunoști de zeci de ori cu banii tăi.

MARINA, cu intenție.

Nu e timpul pierdut...

STOLNICI.

Iată o vorbă socotită. (Cu alt ton.) Ei, dar de cerul Italiei o să vorbim după voiaj.

MARINA, cu înfeles pentru ea.

După... după. Cum o să vorbim de pe acum, când unul din noi nici nu-l cunoaște. (Cu alt ton.) Va să zică ai fost să iei aer.

STOLNICI.

Mă gândeam s'apuc spre șosea. Dar mi se făcuse poftă de ceva mai original, mai străin. Șoseaua a ajuns banală. Nici nu-ți ticnește de atâția cunoscuți.

MARINA.

Cum nu ți-au mers gândurile spre Cișmegiu?

STOLNICI, după ce a privit'o puțin.

Fiindcă mi-au mers spre parc. Vream să fiu singur de tot și unicul loc din București unde poți fi într'adevăr singur, fără să nu fii și cu eternitatea, e parcul. (Și-a isprăvit de băut cafeaua. Se șterge la gură și mulțumește Marinei din ochi.) Singurul meu regret a fost că nu te-a inspirat Dumnezeu să vii și tu. Acolo, sub cerul acela albastru ca mătasea, prins în agrafe de aur, mi-am adus aminte de versurile cunoscute:

Că la nunta mea
A căzut o stea,
Soarele și luna
Mi-au ținut cununa...

(Glumeț.) Azi noapte m'ai fi prins. M'aș fi cununat și eu pe asemenea noapte.

MARINA.

Poezia e, mi se pare, de moarte...

STOLNICI.

Ce-are aface!... Eu aș fi folosit-o la nuntă.

MARINA.

Să te ferești de astfel de nuntă, Mihai.

STOLNICI, ridicându-se dela masă.

O! superstițiile! (Dă s'o sărute. Ea se ferește.) Profită Marino, că mai târziu ai să-mi ceri.

MARINA, ferindu-se de săratul lui.

Dela parc ai venit deadreptul încoace Mihai?

STOLNICI.

Firește... dacă știam c'aștepți. Puteam eu să te las să suferi? Și unde să mă fi dus? (Cu afectare.) Ți sunt credincios.

MARINA.

Pela mătușa ta n'ai trecut Mihai?

STOLNICI, vrând să pară mirat.

La mătuşa mea? Ce să caut?

MARINA, cu ton de imputare.

N'ai fost Mihai?

STOLNICI.

Se înţelege că nu. (Cu alt ton.) Ar fi trebuit să uit orice uzanţă. Până în ziuă! Pe când dormea? O doamnă ca ea! Cum mi-ai putut atribui astfel de maniere?

MARINA.

La cununie nu te mai gândeşti atunci de fel, Mihai?

STOLNICI, ironic.

M'am gândit foarte mult azi noapte, privind cerul, luna şi stelele. Gând pe care mi l-au risipit zorile. Poate într'altă noapte să-mi vină iar. Dar să bagi de seamă să nu mă laşi singur, ca să prinzi momentul şi să profiţi.

MARINA.

Lasă gluma, Mihai. E vremea să vorbim şi noi serios odată. Ce gânduri te pase?

STOLNICI.

Despre ce?

MARINA:

Despre unirea noastră.

STOLNICI.

Despre unire? Cele mai bune. Ce te-am lăsat? Nu. Mai uniți decât suntem, cum vrei să fim?

MARINA.

Tu știi că eu nu renunț la gândurile mele, și că nu mă pot ști liniștită fără cununia cea adevărată.

STOLNICI.

Cununie cu popă? (Râde.) Căsătoria burgheză? Astăzi? Va să zică să ne întoarcem înapoi, în loc de-a merge înainte. Da' bine Marino? Tu uiți ce vremuri de răscoliri și prefaceri sociale trăim noi astăzi? Tu nu știi că femeea umblă să se emancipeze, să-și câștige drepturi și să schimbe legile? Și noi să ne punem de-a curnrezișal năzuințelor ei? Eu să-ți cerție să faci asta și tu să nu vrei.

MARINA.

Cu astfel de vorbe vii tu acasă, Mihai? Atât de puțin îți tu în mână întorcându-te la mine în dimineața asta?

STOLNICI.

Dar n'o lua pe tragic, fetico dragă. Judecă puțin. Ai aerul că-mi ceri un sacrificiu de care eu n'aș fi în stare. Când e tocmai contrariul. Tu cauți să te supui unei servituți benevole și eu îți sar într'ajutor. A! Să fie rolurile noastre răsturnate, să fii — să zicem — tu bărbatul și eu femeea! tu să-mi ceri să mă robesc ție și eu să nu yroi, și atunci să zici că sunt un rău. (Marina dă din cap.) Dar să-ți umfli o buză atât de mare, pentrucă eu îți respect libertatea și totuș sunt al tău, e zău de ce să se dea un om cu capul de pereți.

MARINA.

Nu pierde nădejdea de deșteptăciunea mea, Mihai. Poate c'o să te înțeleg și eu în sfârșit.

STOLNICI.

Desigur că ai să înțelegi. Lumea, drăguțo, lumea merge spre căsătoria cu contract. Tu nu știai? Bărbatul se închiriază femeiei, femeea

bărbatului. Se iau pe trei-șase luni, sau un an. Se legitimează copiii născuți în vremea asta și contractul se prelungește, ori căsătoria se desface, fără alte.. somațiuni, urmăriri sau punere în întârziere. Noi mergem pe anul al patrulea. Copii n'avem și nici de ce duce grijă. Cel mult eu bărbatul m'aș putea plânge că drepturile îmi sunt împuținate.

MARINA.

Va să zică țiltoare, concubinaj pe viață.

STOLNICI.

Asta e, concubinajul. De ce numai decât vorba cea rău famată. Asta se și scoate din vocabularul legilor celor noi. Nu concubinajul, ci iubirea. Dragoste liberă și neatârnată. Dragostea florilor și a pasărilor. Nici chiar Pleșu — omul tuturor încercărilor și tuturor belciugelor — numai vorbește astăzi de căsătorie, Marine. Să-l luăm arbitru pe Pleșu.

MARINA.

Nu e nevoie de arbitri.

STOLNICI.

Ba nu, ba nu. Să chem pe Pleșu.

MARINA, cu temere.

Nu-l chema.

STOLNICI.

Ba da, ba da. (Făcând un pas spre ușa lui Pleșu.)
Să vezi și el cum o să rădă...

MARINA, acelaș ton.

Nu-l chema, Mihai.

STOLNICI, răsând.

Îți promit că voi face ce-o zice el...

MARINA.

Să nu faci, Mihai.

STOLNICI.

Îți promit că-mi cale în picioare toate principiile, dacă o zice Pleșu; și chiar peste cuvântul mătușii mele trec.

A ajuns în dreptul ușii din stânga. Când s'o deschidă:

MARINA.

Nu, nu, Mihai.

STOLNICI, deschizând ușa, strigă.

Pleșule!

Se lovește în piept de el. Se dă înapoi enervat.

SCENA XI

MARINA, STOLNICI, PLEȘU.

STOLNICI.

Pe la uși? Frumoase deprinderi! Nu mai am nevoie de dumneata. Poți să te duci.

PLEȘU, zâmbind liniștit și dându-l la o parte.

Puțin loc. Vroi să intru...

STOLNICI, ținându-i calea și privindu-l de sus.

Nu primim.

PLEȘU, făcându-și loc.

Ai uitat, coconule, că în aripa asta a casei, eu nu sunt străin nicăeri și că nu bat la ușe.

STOLNICI.

Ce? Cum?

PLEȘU.

Odaia și sala pe seama mea, iar salonul comun. Uite și mobilele mele. Nu e așa cucoană?

MARINA, oarecum jenată.

Așa ni sunt condițiile. N'am drept să le calc.

PLEȘU, lui Stolnici.

Când te-ai întors dumneata, eu eram aici, mi se pare, și cred că ți-am spus-o. (Cu aer glumeț.) că începusem să aerisesc.

STOLNICI.

Ce te-ai scrintit? (Marinăi.) E într'o ureche?

PLEȘU.

Ce rău îmi pare că te superi, coconule. A-e-ri-seam. (După ce l'a privit prelung.) Dar m'ai întrerupt dumneata. Atâta creștere am și eu. Am eșit afară ca să nu ți-se pară că-ți număr lingurile dela gură. Aveam să-mi reiau treaba când ți-ei isprăvi cafeaua. Ai înțeles?

STOLNICI, răsând.

Păcat de vorba pierdută. Mi se pare, dragul meu, că trebuie să-ți aduc un doctor.

PLEȘU.

A! N'ai înțeles. Atunci să mai silesc. De dimineață când am luat măturoiul în mână, am început o treabă pe care n'am să mă las până n'oi isprăvi-o. (Stolnici arată că nu înțelege. Pleșu își subliniază cuvintele) Măturoiul acela, mi 'l-a pus în mână chiar Marina. (Stolnici tresare.) Ea mi l-a dat. (Stolnici săgetează pe Marina c'o privire aspră.) Mi se pare c'ai început să pricepi acum.

STOLNICI, foarte stăpâna pe sine.

Am început să fiu curios.

PLEȘU.

Tot e bine. (După un timp.) În casa asta, domnule coconule, se încuibaseră niște gândaci cam obraznici. (Mișcare la Stolnici. Marina pleacă fruntea.) Stai, că nu vroi să te supăr pe dumneata. E vorba de alții. Grozeanu... Profiriu... și Diaconu. Dumnealor câteș trei sunt de mult pe mușuroiul de gunoi din uliță și până la ceasul ăsta o fi și trecut să-i culeagă cotiuga primăriei. (După o mică pauză.) De gândacul cel din urmă, Marina prinsese slăbiciune. Un greere care i-a cântat trei veri dearândul. Pe ăla avem să-l luăm cu binișorul. De aceea nici după cântecul cu care a mai venit să ne sgarie urechile și azi dimineață, n'avem să-l luăm

tocmai cu răul. (Ia un *plumeau* din cuier.) Pe ăsta îl poftim la plimbare cu pene gădilicioase. Eu zic că nu e greu de înțeles.

STOLNICI.

Nespălatule obraznic. Mă mir cum te-am răbdat să-ți isprăvești vorba, fără să te spulber.

PLEȘU.

Domol, domol, coconule. Că gură are fiecare om și curajul e mai mare la cel ce știe că face bine. Dumneata ca boer de neam n'o să aștepti să-ți spun eu.

STOLNICI, cătând privirile Marinei, care se ferește de ale lui.

Lași să-mi vorbească astfel, Marino? Nu eu, ci tu să l dai afară. (Marina face mari sforțări să nu slăbească.) Nu zici nimic?

MARINA.

Ce pot să zic, Mihai? Din minutul în care am îngăduit între noi pe Pleșu, eu nu pot să mai vorbesc.

STOLNICI.

Va să zică cocea în tine vițiul! Te fierbeau

instinctele josnice, ca să te poți uita la po-
citura asta.

Pleșu tresare. Se domină.

MARINA, ostenită.

Năpăstuește-mă cum vrei, Mihai. Dar nu e
adevărat nimic din ce spui. Adevărul e că am
stat să mă gândesc toată noaptea. Totul atârna
de chipul în care aveai să te întorci acasă. Și
te-ai întors neschimbât. Mai rău chiar: fără
să te arăți în stare să-ți îndrepti viața. Și
mie nu mi-a mai rămas nicio nădejde. Poate că
sufăr spunându-ți vorbele astea. Altele nu gă-
sesc să-ți spun.

STOLNICI.

Atunci? Marino? Tu?

Gest de desnădejde la Marina.

PLEȘU.

Atunci coconule, să lași pe fiecare să-și
vază de cale și să nu mai încerci să sapi
gropi în drum. (Stolnici îi întoarcă spatele.) Pe aici
dibăciile dumitale nu mai au căutare.

Stolnici e amețit. Se vede că nici nu mai înțelege bine ce i
se spune.

MARINA.

O fi norocul tău mai bun, aiurea, Mihai.

Cine știe dacă n'ai da de el într'alt loc. Eu nu eram destul de subțire pentru tine. M'am silit în zadar.

STOLNICI.

Nu mai vorbi, nu mai vorbi. Să nu te mai aud.

Marina se repede la sertarul scrinului și scoate de acolo creanțele lui Stolnici.

MARINA.

Dintre noi, însă, orice legătură trebuie să țină. Ia-ți dar înapoi și... scrisorile noastre de dragoste

STOLNICI, neînțelegând un moment, râde sarcastic.

Scrisori de dragoste!? Noi n'am schimbat niciodată asemenea scrisori.

MARINA.

Ba da... ai uitat. Ai să-ți aduci aminte.

Îi dă inserisul, pe care se văd peceteile cu tuș ale tribunalului și chitantelor libere, prinse între ele cu un ac.

STOLNICI, luându-le.

Ce sunt astea? (Privindu-le repede și recunoscându-le, dar făcându-se că n'a înțeles. Cu dispreț prefăcut.) Cine știe ce nimicuri fără preț!

Cu un gest larg sfășie inserisul și chitanțele rupându-le în două.

MARINA.

Nimicuri, adevărat. (Un timp scurt în care Stolnici, cu aceeaș emfază, rupe actele și în sens invers și le aruncă pe fereastră cu un gest de desgust prefăcut. Apoi se duce să-și ia pardesiul din cuier.) Nu ca să te speculez le țin neam ci sperând că, odată și-o dată, ai să te așezi și tu. Nu-mi mai ești dator nimic.

STOLNICI, cu false indignare și cinism, în momentul când vroia să-și ia din cuier și bastonul, pe care-l uită.

Cum? Creanțele? M'ați făcut să distrug creanțele? O! eroarea va fi reparată!

PLEȘU.

Las'o încurcată, mai bine.

MARINA, slab și cu desgust.

Mai bine.

STOLNICI, din dreptul ușii.

Dela dumneavoastră la mine? Resping. Am să plătesc totul... la moartea mătușii mele. Sunt unicul moștenitor.

PLEȘU.

La sfântul așteaptă!

STOLNICI, din prag, cu pardesiul și pălăria în mână, grozav.

Domnule!... Mă chiamă Mihai Stolnici...

PLEȘU.

Și noi să nu știm!

STOLNICI, acelaș joc.

Și n'am decât un cuvânt!

Pleșu aleargă de-i ia bastonul din cuier și-i deschide ușa, plecându-se ironic dinaintea lui Stolnici.

PLEȘU, dându-i bastonul.

Poftiți.

STOLNICI, de sus, aruncând o privire disprețuitoare în juru-i.

Pe unde și cu cine mi-am pierdut vremea?
Iși pune pălăria pe cap, ia bastonul din mâna lui Pleșu, și ese-
fluerând.

SCENA XII

MARINA, PLEȘU.

MARINA, biruindu-și ultima părere de rău.

Bine, ai făcut Pleșule.

PLEȘU.

Nu se mai face om! (Sărutându-i mâinele.) Ah

Marino! Marino! (Deodată se desprinde de ea și se dă câțiva pași înapoi.) Dar ce-am făcut eu? Dar nici nu m'am gândit! Eu nu mă pot cununa cu dumneata.

MARINA, zâmbind.

De ce?

PLEȘU.

Păi eu... eu nu sunt cocon, nu sunt trântor și în căsnicie eram deprins să aduc și eu ceva.

MARINA.

Aduci destul, Pleșule. Aduci alinare și credință.

PLEȘU.

N'ajunge, n'ajunge. Un om nu vine cu mâna goală; nu vine fără avere, la o femeie.

MARINA.

Cum fără avere? Dar ecareturile, dar locul și via ta?

PLEȘU.

Alea au sburat pe o pensie viageră...

MARINA.

Care nici n'a început până acum. Asta n'a fost decât o săptămână de probă. Proprietarul încă nu și-a pierdut drepturile.

PLEȘU.

Zău?

MARINA.

Ai destulă stare ca să te însori fără grijă.

PLEȘU.

Nu scrie în actul făcut.

MARINA.

Dar o să scrie în cel pe care o să-l facem.
(Se duce și-i aduce actul din serin.) Pe cel vechiu, ia-ți-l.

PLEȘU, sărutându-i mâinele.

Nu, nu. Ține-l la tine, Marino. Și dacă te-oi face fericită, îl rupem împreună. Dacă nu... eu trec la odăiță și de-acolo nu mai ies pân'oiu muri.

MARINA.

Sunt sigură de tine de pe acum, Pleșule...
Dacă n'aș fi fost sigură...

Rupe hârtiile ea singură.

PLEȘU.

Atunci... mă iubești Marino dragă?

MARINA.

Te stimez. Și asta e mai mult. (Îl sărută pe frunte.) Și acum voioși, la treabă amândoi. Eu jos la bufet și tu la greță.

PLEȘU, răsând, cu regret.

Eee!... Dac'aș mai avea slujbă!

MARINA, scoțând din sertar un plic galben și din plic o hârtie.

Dar dac'ai avea și slujbă?

PLEȘU.

Asta n'o mai cred...

MARINA.

Când ți-am cumpărat averea, m'am gândit eu că ție, om deprins să muncești, lesne o să ți se urască șezând și că o să te ajungă dorul de lucru. Și atunci am dat fuga la președintele și l-am rugat să-ți respingă dimisia și să-ți dea un concediu de-o lună. (Arătându-i hârtia) Uite apostila. Citește.

• PLEȘU.

Asta e ceva frumos! (Bate din palme și se bucură ca un copil.) Foarte frumos. Luna noastră de miere...

MARINA.

Da Pleșule...

PLEȘU.

Dar, știi? Mă mut dela civile.

MARINA.

Tot ți-este teamă?

PLEȘU.

Nu Marino. Mi-e silă.

MARINA.

Mă am bine cu președintele. (Se vede Stoenică trecând, din stânga, pe coridor. Vine până în dreptul ușii din mijloc și se oprește.) Om face-o și pe-asta.

PLEȘU.

Să mă ierți. De azi încolo nu te mai ai bine decât cu bărbatul tău, care e ture de

gelos. (O sărută.) Lasă că-și face el treburile și fără fustă.

SCENA XIII

MARINA, PLEȘU, STOENICĂ.

STOENICĂ, din prag.

Ai abuzat, domnule Pleșule.

MARINA, și PLEȘU. se întorc brusc, iau pe Stoenică între ei și-l mângâie.

Stoenică!

STOENICĂ, mâncând dintr'un covrig.

Pe unde umblă Stoenică, intră și norocul.

CORTINA.

NOTĂ.—A se vedea în paginile următoare, indicațiile pentru scenă și erata.

Indicații pentru scenă

La spectacol se *suprimă*:

In actul întâiu. Scena IX, la pagina 48, de la *exclusiv*, replica lui STOENICĂ: «Ci dă mi pace domnule Grozene...» care se *cetește* astfel: «Ci dă-mi pace domnule Grozene, că dorm...», până la pagina 49, *inclusiv* replica lui STOENICĂ: «O fi!»

Aceeaș scenă, la pagina 50, de la *inclusiv*, a treia replică a lui STOENICĂ, până la, *inclusiv*, a treia replică a lui GROZEANU.

Scena X-a, la pagina 52, de la *inclusiv* întâia replică a MARINEI, restul întregii pagini, până la pagina 53, *inclusiv* întâia replică a lui GROZEANU.

Aceeaș pagină, 53, de la *inclusiv* ultima replică a MARINEI, toată pagina 54, trecând în pagina 55 până la, *inclusiv*, întâia replică a MARINEI.

Scena XI, la pagina 56, taie replica a doua a MARINEI și pe a doua a lui GROZEANU.

Aceeaș scenă, la pagina 57, de la, *inclusiv* întâia replică a lui GROZEANU, până la, *inclusiv*, a treia replică a MARINEI. Replica următoare a lui GROZEANU în loc de: «Ah! de când ești așa, te iubesc și mai mult» se *cetește*: «Ah! de când te știu a lui, te iubesc și mai mult.»

In actul al doilea. Scena XVI, pagina 147, de la *inclusiv* a doua replică a lui PLEȘU, totul până în pagina 148, *inclusiv* întâia replică a lui STOENICĂ.

In actul al treilea. Scena II, pagina 173, de la *inclusiv* a doua replică a MARINEI, până la *exclusiv* ultima replică a MARINEI.

C. T.

ERATA

Pag. *)	rândul	in loc de	
8	3	Hristache Pleșu, 40 ani	<i>Hristache Pleșu, 46 ani</i>
10	9-10	de la divorțuri.	<i>de la grefa a doua.</i>
14	12	Tu știi să storci banul din piatra seacă.	<i>Da te pricepi, te pricepi. Zău te admir.</i>
14	14	Și ce, e rău că mă pricep puțin?	<i>De câte ori nu m'am și părțit! Mai mult curajul ce e pe mine. Hai!</i>
25	7	de la divorțuri.	<i>de la a doua.</i>
31	1-2	ăstora, cucoana Marino, dimisionez eu de la divorțuri. Dacă n'am avut parte!...	<i>ăstora, eu divorțuri, cucoană Marino, dimisionez eu de la grefă.</i>
33	1	Marina pe care țifra a impresionat-o.	<i>Marina.</i>
33	17-18	Când, la grefa noastră dela divorțuri, mi-a eșit înainte	<i>Când, la grefa noastră, mi-a eșit înainte</i>
35	8-9	«Ce scofălcitule	<i>«Ce frumosule</i>
35	18-19	să te ții la divorțuri,	<i>să te ții între atâtea divorțuri,</i>
36	8	că eram de la divorțuri	<i>că eram de-al tribunalului</i>
36	16	că stând la	<i>că stând între</i>
37	15	ajutor de grefă la divorțuri.	<i>ajutor de grefă.</i>
40	14	Mă tocau.	<i>De! Mie mi-ar fi plăcut să fiu casă. Dar ele mă tocau.</i>
60	7	Sigur că n'o lipsești	<i>Sigur că n'o să lipsești</i>
68	17	prin care te	<i>prin care te</i>
69	3	Imi placi	<i>Imi plac</i>
94	8	de la divorțuri!	<i>de la tribunal!</i>
149	2	domnule pleșu.	<i>domnule Pleșu.</i>
178	2	Marina, Grozeanu, Grozeanca.	<i>Marina, Grozeanu, Grozeanca, căreia i-se vorbește tare, ea și în scenele din actul al doilea.</i>
195	15	care n'are gândurile	<i>fără gândurile</i>

La pag. 77, deasupra întâieii replici, să se adauge: PLEȘU.

*) Se numără în jos de la primul rând, sub titlu.

Toate drepturile rezervate

